

CUM POT
SA ȘTIU
care este voia lui
DUMNEZEU?

R.C. Sproul

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE

NR. | 4

Cum pot să știu care este voia lui Dumnezeu?

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE

NR. | 4

Cum pot să știu
care este VOIA lui
Dumnezeu?

R.C. Sproul

CUM POT SĂ ȘTIU CARE ESTE VOIA LUI DUMNEZEU?

R.C. Sproul

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiune.

Copyright © 1984, 1999, 2009, 2010 by R. C. Sproul. Publicat anterior sub titlul *God's Will and the Christian* (1984) și ca o parte din lucrările *Following Christ* (1991, Tyndale House Publishers), și *Can I Know God's Will?* (1999, Ligonier Ministries).

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Design copertă: Gearbox Studios, Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezențări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Sensul voii lui Dumnezeu	7
Capitolul 2. Liberul arbitru al omului	31
Capitolul 3. Voia lui Dumnezeu și vocația ta	49
Capitolul 4. Voia lui Dumnezeu pentru căsătorie	67
Despre autor	81

Capitolul 1

SENSUL VOII LUI DUMNEZEU

Rătăcită în Țara Minunilor, Alice ajunge la o răscruce de drumuri. O panică de gheață a lovit-o pe când stătea acolo, nemișcată, în indecizia ei. Și-a ridicat ochii către cer, căutând parcă un semn de călăuzire. Ochii ei nu l-au descoperit pe Dumnezeu, dar pisica ei Cheshire miaună dintr-o dată către ea din copacul de deasupra.

„Încotro să o apuc?” a izbucnit Alice.

„Depinde”, zise pisica, cu un zâmbet sarcastic îndreptat către fata confuză.

„De ce anume depinde?”, se strădui Alice să răspundă într-un final.

„Depinde de destinația ta. Încotro mergi?”, întrebă pisica.

„Nu știu”, s-a bâlbâit Alice.

„Atunci”, zise pisica, cu zâmbetul tot mai larg, „nu contează pe ce cale o apuci”.

Pentru creștini, destinația contează. Noi suntem un popor de pelerini. Chiar dacă nu rătăcim într-o pustie, în calea noastră către țara promisă, noi căutăm o țară mai bună, o cetate cerească, al cărei Creator și Ziditor este Dumnezeu. Într-o zi, El ne va lua acasă în Împărăția Lui.

Așadar, pentru noi, destinația finală este clară. Noi suntem siguri că există un viitor glorios pentru poporul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, unde ne vom afla mâine? Trăim un fel de anxietate în legătură cu viitorul imediat, la fel cum se întâmplă cu cei necredincioși. Aspectele specifice ale viitorului personal ne sunt necunoscute. Asemenea copiilor, noi ne punem întrebări de genul: „Voi fi oare fericit? Voi fi bogat? Ce mi se va întâmpla în viitorul apropiat?” Trebuie să umblăm mai degrabă prin credință decât prin vedere.

Atâta vreme cât au existat oameni, au existat și clarvăzători care au exploatat anxietățile noastre. Dacă prostituția se spune că este cea mai veche meserie din lume, cu siguranță că vrăjitoria este a doua. „Spune-mi viitorul”, este pledoaria speculatorului de pe bursă, a omului de afaceri competitiv, a celui care pariază la sport și a tânărului cuplu îndrăgostit. Studentul te va întreba, „Voi reuși să termin facultatea?” Managerul mustește ceva de genul, „Voi fi promovat?” Persoana care se află în camera de așteptare a doctorului își freacă mâinile și se întreabă, „Este oare cancer sau o simplă indigestie?” Oamenii au cercetat urmele de șopârlă, pieile de șerpi, oasele de bufnițe, horoscopul zilnic și predicțiile maeștrilor în sport – toate acestea pentru a căpăta o măsură cât de mică de siguranță în fața unui viitor necunoscut.

Creștinul simte aceeași curiozitate, dar tratează întrebarea diferit. El se întreabă în felul acesta: „Care este voia lui Dumnezeu pentru viața mea?” Cercetarea voii lui Dumnezeu poate fi un exercițiu al evlaviei sau al lipsei de evlavie, al supunerii smerite sau al aroganței groaznice – în funcție de ce anume voie a lui Dumnezeu căutăm să aflăm. A încerca să privim dincolo de vâl, la ceea ce Dumnezeu n-a găsit de cuviință să ne reveleze, înseamnă să călcăm în picioare lucrurile sfinte care sunt dincolo de limitele permise pentru noi. John Calvin spunea

că, atunci când Dumnezeu „Își închide gura Sa sfântă”, noi trebuie să refuzăm să încercăm a cerceta acele lucruri (*Commentaries on the Epistle of Paul the Apostle to the Romans*, trad. și ed. John Owen [reedit, Grand Rapids, Mich.: Baker Book House. 2003], 354).

Pe de altă parte, Dumnezeu găsește plăcere să audă rugăciunile poporului Său atunci când aceștia vin individual înaintea Lui și Îl întreabă, „Doamne, ce vrei să fac?” Creștinul Îl caută pe Dumnezeu, încercând să afle care sunt poruncile Lui categorice, căutând să știe ce anume este plăcut înaintea Lui. Această căutare după voia lui Dumnezeu este una sfântă – o căutare care trebuie făcută cu vigoare de către omul evlavios.

SENSUL BIBILIC AL VOII LUI DUMNEZEU

Noi tânjim deseori după răspunsuri simple la întrebări dificile. Ne dorim claritate. Dorim să depășim dificultățile și să ajungem la esența întrebărilor. Uneori, răspunsurile sunt suficient de *simple* în ele însele, dar procesul prin care ajungem la ele este laborios și confuz. Alteori răspunsurile sunt *simpliste*, oferindu-ne o odihnă temporară din fața presiunilor și a poverilor provocate de întrebările ce ne aduc confuzie.

Totuși, există o diferență profundă între răspunsul simplu și răspunsul simplist. Răspunsul simplu este corect; el este bazat pe toate datele care se găsesc în problema complexă. El este clar și poate fi căpătat cu ușurință în toată plinătatea lui. El este un răspuns solid, fiind capabil să reziste în fața testului unei analize riguroase. Prin contrast, răspunsul simplist este unul contrafăcut. La suprafață, el pare autentic, dar, odată ce e testat îndeaproape, se poate observa că are trăsături false. Răspunsul simplist se poate baza pe anumite date, dar nu pe toate. El rămâne încețos. Cel mai rău, el nu este un răspuns de durată, ci eșuează când este supus testului și analizei profunde. El nu satisface pe termen lung.

Una dintre cele mai complicate întrebări în teologie este aceasta: „De ce a căzut Adam în păcat?” Răspunsul simplist, care este auzit adesea, este că Adam a căzut prin voia lui liberă. Un astfel de răspuns este satisfăcător doar până când pătrundem mai adânc în întrebare. Să presupunem că am formula dilema astfel: „Cum ar putea o creatură neprihănită să păcătuiască, dacă este creația unui Dumnezeu perfect? Cum putea Adam să facă o alegere greșită, atâta vreme cât nu se afla în posesia vreunei înclinații anterioare sau a vreunei dorințe după rău? A fost el pur și simplu amăgit sau forțat de Satana?” Dacă a fost forțat, atunci de ce mai este el socotit vinovat? Dacă a fost doar amăgit, atunci greșeala este în totalitate a Satanei. Dacă a fost forțat, atunci n-a mai fost o alegere liberă. Dacă a păcătuit pentru că avea o dorință anterioară sau o înclinație către păcat, atunci trebuie să ne punem o altă întrebare: „Care a fost sursa dorinței lui rele? A pus-o Dumnezeu acolo?” Dacă așa ar sta lucrurile, atunci aruncăm o umbră de îndoială asupra integrității Creatorului.

Poate că cea mai simplă modalitate de a scoate la iveală caracterul lipsit de soliditate al răspunsului simplist că Adam a căzut în păcat prin voia lui liberă este să formulăm întrebarea într-un alt fel: „De ce și-a exersat Adam voința sa liberă pentru a păcătui?” Dacă răspundem, „pentru că așa a ales el”, acest lucru nu va răspunde la întrebare. Acest răspuns nu este decât o simplă repetare a întrebării, dar într-o formă declarativă.

Aș vrea să ofer un răspuns simplu la această întrebare dificilă cu privire la căderea lui Adam, dar pur și simplu nu sunt în măsură. Singurul răspuns pe care îl pot da acestei întrebări este că nu știu.

Cu siguranță că unii cititori mă vor muștra în acest moment, prin a spune: „Eu știu răspunsul! Adam a căzut în păcat pentru că a fost voia lui Dumnezeu”.

Dar eu aș putea întreba: „În ce sens a fost căderea lui Adam voia lui Dumnezeu? L-a forțat Dumnezeu pe Adam să cadă în păcat, după care l-a pedepsit pentru că a făcut un lucru pe care nu avea puterea să-

l evite?” A pune o astfel de întrebare nespirtuală înseamnă și să-i răspunzi. Cu siguranță că această cădere în păcat fusese într-un sens „voia lui Dumnezeu”, dar întrebarea crucială rămâne: „În ce sens?”

Așadar, iată-ne presați înaintea unei întrebări arzătoare care se referă la chestiunea voii lui Dumnezeu. Vrem să cunoaștem felul în care voia lui Dumnezeu a lucrat în viața lui Adam, dar, mai personal, vrem să știm felul în care voia lui Dumnezeu lucrează în viețile noastre.

Când întrebările sunt dificile și complexe, o regulă bună este să colectăm cât de multe date putem despre acestea. În general, cu cât mai multe indicii are un detectiv la îndemână, cu atât îi este mai ușor să rezolve misterul unei crime (notați expresia *în general*). Uneori, detectivul suferă din cauza prea multor indicii, lucru care amplifică dificultatea soluției. Directorul de companie care se confruntă cu responsabilități majore în luarea deciziilor cunoaște importanța datelor suficiente și a felului în care acestea trebuie colectate. Maxima lui poate fi aceasta: „Dacă ai suficiente date, deciziile vor striga către tine”. Din nou, trebuie să adăugăm calificativul *în general*. Alteori, datele sunt atât de complexe, încât ele se comportă asemenea unor biluțe care zboară în toate părțile, sfidând abilitatea ta de a rezolva problema.

Eu subliniez chestiunea datelor, a complexității și simplității, pentru că a înțelege sensul biblic al voii lui Dumnezeu este o treabă foarte complicată. Atunci când abordezi voia lui Dumnezeu într-un fel simplist, este ca și cum ai invita dezastrul în viața ta. Uneori, lupta cu complexitatea conceptului biblic al voii lui Dumnezeu poate să ne dea o durere de cap care nu trece decât cu medicamente tari. Totuși, căutarea noastră este una sfântă, una care este vrednică de câteva dureri de cap pe parcursul acestui drum. Trebuie să ne păzim totuși ca nu cumva să abordăm acest lucru într-o manieră simplistă, așa încât să transformăm o cercetare sfântă într-o acțiune păgână.

Vom observa de la început că Biblia vorbește despre „voia lui Dumnezeu” în mai multe feluri. Aceasta este principala problemă care complică cercetarea noastră și slujește drept avertisment împotriva

soluțiilor simpliste. În Noul Testament există două cuvinte în limba greacă ce pot fi și au fost traduse prin termenul *voie*. La prima vedere, se pare că tot ceea ce avem nevoie este să identificăm precis sensul acestor două cuvinte și să verificăm textul grecesc oridecâteori dăm peste cuvântul *voie* în Biblie, și astfel problemele noastre vor fi rezolvate. Din nefericire, nu așa stau lucrurile. Nedumeririle nu fac decât să se adâncească atunci când descoperim că fiecare dintre aceste două cuvinte grecești are nuanțe variate. Simpla verificare a textului grecesc în ce privește folosirea termenului nu este suficientă pentru a rezolva dificultățile noastre.

Totuși, descoperirea sensurilor termenilor grecești este un punct de plecare util. Haideți să analizăm cele două cuvinte pe scurt, pentru a vedea dacă ele aduc ceva lumină în căutarea noastră. Aceste cuvinte sunt *boule* și *thelema*.

Termenul *boule* își are rădăcinile într-un verb vechi, care are sensul de „dorință rațională și conștientă”, prin contrast cu *thelema*, care are sensul de „dorință impulsivă sau inconștientă”. În antichitate, distincția se făcea între dorința rațională și dorința impulsivă, de moment. Totuși, pe măsură ce limba greacă s-a dezvoltat, această deosebire s-a mai pierdut, și în final termenii au ajuns să fie folosiți ca sinonimi, autorii trecând de la unul la celălalt ca având același sens, doar cu scopul de a schimba stilului de exprimare.

În Noul Testament, *boule* se referă în mod uzual la un plan bazat pe o deliberare atentă, fiind folosit cel mai adesea cu privire la sfatul lui Dumnezeu. *Boule* indică frecvent planul providenței lui Dumnezeu, care este prestabilit și neschimbător. Luca se folosește des de acest termen în această modalitate, atunci când citim în cartea Faptelor Apostolilor: „pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât [*boule*] și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege” (Faptele Apostolilor 2:23).

Aici este avută în vedere hotărârea clară a lui Dumnezeu, pe care nicio acțiune omenească nu o poate schimba. Planul lui Dumnezeu nu poate fi dejucat, căci „voia” Lui este neschimbătoare.

Termenul *thelema* este bogat în diversitatea sensurilor lui. El se referă la ceea ce este agreat, la ceea ce este dorit, intenționat, ales sau poruncit. În el avem noțiunile consimțământului, dorinței, scopului, hotărârii și poruncii. Forța diferitelor sensuri este determinată de contextul în care termenul apare.

VOIA DECRETIVĂ A LUI DUMNEZEU

Teologii descriu prin expresia „voia decretivă a lui Dumnezeu” acea voie prin care Dumnezeu hotărăște lucrurile care au să aibă loc conform suveranității Sale supreme. Acest lucru este uneori denumit „voia suverană și eficace a lui Dumnezeu” și, prin ea, Dumnezeu împlinește tot ceea ce El dorește. Dacă Dumnezeu hotărăște ceva în acest sens în mod suveran, nimic nu poate să oprească acel lucru de la a avea loc.

Atunci când Dumnezeu a poruncit luminii să strălucească, întunericul n-a avut nicio putere de a se împotrivi poruncii. „Lumina” și-a făcut apariția. Dumnezeu n-a trebuit să convingă lumina să strălucească. El nu a negociat cu puterile elementare pentru a crea un univers. El nu a alcătuit un plan de răscumpărare prin a încerca și a eșua, iar crucea n-a fost un accident cosmic exploatat de către dumnezeire. Aceste lucruri au fost decretate în mod absolut. Efectele lor au fost eficiente (producând rezultatul dorit) deoarece cauzele lor au fost hotărâre suveran.

Un pericol serios stă înaintea celor care restricționează sensul voii lui Dumnezeu la voia suverană. Îi auzim adesea pe musulmani strigând în acest sens, „aceasta este voia lui Allah”. Noi alunecăm uneori într-o perspectivă deterministă cu privire la viață, perspectivă care spune, „*Que será, sera*”, sau „Ce va fi, va fi”. Procedând astfel, noi ne

asumăm o formă sub-creștină de fatalism, ca și cum Dumnezeu ar dori ca tot ce se întâmplă să aibă loc într-o astfel de manieră încât să elimine alegerea din partea omului.

Teologii clasici insistă asupra faptului că realitatea voinței omului, în acțiunile lui, în alegerile lui și răspunsurile pe care le dă, este evidentă. Dumnezeu pune în aplicare planul Său prin mijloace, adică prin alegeri reale ale voinței și acțiunilor creaturilor Sale. Există cauze primare și cauze secundare. A refuza să acceptăm acest lucru înseamnă să ne însușim un fel de determinism în care eliminăm libertatea și demnitatea omului.

Totuși, există un Dumnezeu care este suveran, a cărui voie este mai mare decât a noastră. El va restricționa voia mea, dar voia mea, în schimb, nu va putea împiedica voia Lui. Atunci când El hotărăște ceva în mod suveran, acel lucru va avea loc – indiferent dacă îmi place sau nu, și indiferent dacă eu aleg acel lucru sau nu. El este suveran, iar eu sunt subordonat.

VOIA PRECEPTIVĂ A LUI DUMNEZEU

Când Biblia vorbește despre voia lui Dumnezeu, ea nu se referă întotdeauna la voia decretivă a Lui. Voia decretivă a lui Dumnezeu nu poate fi împiedicată sau refuzată. Ea se va împlini negreșit. Pe de altă parte, există o voie care poate fi încălcată, anume voia *preceptivă* a lui Dumnezeu. Față de această voie, oamenii pot manifesta neascultare. Fără îndoială, ea este încălcată și neascultată în fiecare zi de către fiecare dintre noi.

Voia preceptivă a lui Dumnezeu se găsește în legea Lui. Cerințele și poruncile pe care El le aduce înaintea poporului Său constituie voia Sa preceptivă. Ele exprimă și ne descoperă ceea ce este drept și potrivit ca noi să facem. Voia preceptivă este regula lui Dumnezeu pentru ne-prihănire în viețile noastre. Noi suntem guvernați prin această regulă a Lui.

Voia lui Dumnezeu este ca noi să nu păcătuiim. Este voia Lui ca noi să nu avem alți dumnezei în afară de El, ca să îl iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, să ne înfrânăm de la furt, poftă, invidie, adulter. Totuși, lumea este plină de idolatrie, ură, furțișaguri, lăcomie și adulter. Voia lui Dumnezeu este încălcată oridecâteori nu este împlinită Legea Lui.

Una dintre marile tragedii ale creștinismului contemporan este preocuparea atât de multor creștini cu voia secretă, decretivă a lui Dumnezeu, în condițiile ignorării sau excluderii voii Sale preceptive. Vrem să ne furișăm dincolo de vâl, să surprindem o imagine asupra viitorului nostru personal. Părem mult mai preocupați de horoscopul nostru decât ascultarea noastră, mai preocupați de ceea ce stelele fac pe traseul lor, decât de ceea ce noi facem.

În ceea ce privește voia suverană a lui Dumnezeu, noi presupunem că suntem pasivi. În ceea ce privește voia preceptivă a Lui, știm că suntem activi și, de aceea, responsabili pentru faptele noastre.

Este ușor să ne implicăm în spionarea păcătoasă a sfatului secret al lui Dumnezeu, în loc să ne dedicăm pe noi înșine practicii evlaviei. Putem fugi pentru a ne adăposti la siguranța voii suverane și să încercăm să transferăm păcatele noastre lui Dumnezeu, punând povara și responsabilitatea acestora pe umerii voii Sale neschimbătoare.

Totuși, această atitudine este caracteristică pentru spiritului lui antihrist, spiritului antinomianismului și al nelegiurii, care disprețuiește Legea lui Dumnezeu și ignoră poruncile Sale.

Protestanții sunt în mod special vulnerabili față de această vedere distorsionată.

Noi căutăm refugiu în doctrina prețioasă a justificării doar prin credință, uitând că însăși doctrina aceasta este chemată să fie un catalizator în umblarea după lucrurile și ascultarea față de voia preceptivă a lui Dumnezeu.

NEPRIHĂNIREA BIBLICĂ

Afirmația bine-cunoscută a lui Habacuc, „cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Habacuc 2:4) se găsește repetată de trei ori în Noul Testament. Ea a devenit slogan al protestantismului evanghelic, al cărui accent s-a pus pe doctrina justificării prin credință. Acest slogan, conținând o idee a esenței vieții creștine, își are punctul focal în conceptul biblic al neprihănirii.

Unul dintre cele mai tulburătoare comentarii ale lui Isus a fost aceasta: „dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20). Nouă ne este ușor să presupunem că Isus se referea la ideea că neprihănirea noastră trebuie să fie dintr-o categorie mai înaltă decât cea caracterizată de ipocriți. Imaginea pe care o avem asupra cărturarilor și fariseilor din perioada Noului Testament este aceea a unor practicanți nescrupuloși și zeloși ai înșelăciunii religioase. Totuși, trebuie să păstrăm în minte faptul că fariseii, ca grup, erau, istoric vorbind, dedicați unui nivel foarte înalt al trăirii neprihănite. Totuși, Isus ne spune că neprihănirea noastră trebuie să o depășească pe a lor. La ce se referea El?

Atunci când analizăm noțiunea biblică a neprihănirii, ne ocupăm de o chestiune care afectează literalmente fiecare plan al teologiei. În primul rând, există neprihănirea lui Dumnezeu, prin care trebuie măsurate toate standardele cu privire la bine și rău. Caracterul lui Dumnezeu este temelia finală și modelul neprihănirii. În Vechiul Testament, neprihănirea este definită în termenii ascultării față de poruncile date de Dumnezeu, El Însuși fiind cu totul neprihănit. Acele porunci includ nu doar precepte legate de comportamentul omului în relație cu celelalte ființe omenești, ci și în chestiuni de natură liturgică sau ceremonială.

În Israelul din Vechiul Testament și printre fariseii din Noul Testament, neprihănirea liturgică a fost confundată cu neprihănirea au-

tentică. Astfel spus, oamenii au devenit satisfăcuți cu ascultarea de ritualurile comunității religioase, în loc să împlinescă implicațiile mai largi ale Legii. De exemplu, Isus i-a muștrat pe farisei pentru că dădeau zeciuală din mentă și mărar, în timp ce omiteau aspectele mai importante ale Legii: dreptatea și mila. Isus a indicat faptul că fariseii procedau corect atunci când își dădeau zeciuielile, dar greșeau prin faptul că presupuneau că exercițiile lor liturgice împlineau cerințele Legii. Aici, neprihănirea liturgică a devenit un substitut al ascultării adevărate și depline.

În cadrul mișcării evanghelice, *neprihănirea* este cu adevărat un cuvânt rar. Noi vorbim despre moralitate, spiritualitate și pietate, dar rareori vorbim despre neprihănire. Cu toate acestea, scopul răscumpărării noastre nu este nici pietatea, nici spiritualitatea, ci neprihănirea. Spiritualitatea Noului Testament este un mijloc pentru a atinge obiectivul neprihănirii. A fi spiritual înseamnă că manifestăm harurile spirituale date de Dumnezeu pentru a ne modela după chipul Fiului Său. Disciplinele rugăciunii, studiului biblic, părtășiei bisericii, mărturisirii Evangheliei și altele asemănătoare nu sunt scopuri în sine, ci sunt gândite pentru a ne ajuta să trăim neprihănit. Dacă presupunem că scopul vieții creștine este spiritualitatea, ne blocăm în creșterea noastră spirituală.

Preocupările spirituale nu sunt decât începutul umblării noastre cu Dumnezeu. Trebuie să ne păzim de pericolul subtil al ideii că spiritualitatea împlinește cerințele lui Hristos. A cădea într-o astfel de capcană – capcana fariseilor – înseamnă să confundăm practicile liturgice sau ritualistice cu neprihănirea autentică. Noi suntem chemați ca, prin toate mijloacele, să ne rugăm și să studiem Biblia, și să fim martori buni în evanghelizare. Totuși, niciodată, în niciun moment al vieților noastre, nu trebuie să ne oprim din umblarea după neprihănire.

Prin justificare, noi devenim neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, fiind îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos. Totuși, imediat ce

suntem justificați, viețile noastre trebuie să aducă dovezi ale neprihăririi personale care decurge din justificarea noastră. Mi se pare interesant că întreg conceptul biblic al neprihăririi este surprins într-un singur termen grecesc, *dikaïos*. Același termen din limba greacă este folosit pentru a face referire, în primă instanță, la neprihănirea lui Dumnezeu, și în al doilea rând la ceea ce noi denumim justificare, pentru ca apoi, în al treilea rând, să facă referire la neprihănirea practică. Astfel, de la început și până la sfârșit – de la natura lui Dumnezeu până la destinul omului – responsabilitatea noastră, ca oameni, rămâne aceeași – suntem chemați la neprihănire.

Neprihănirea adevărată nu trebuie vreodată confundată cu auto-neprihănirea. Întrucât neprihănirea noastră izvorăște din justificarea noastră, iar aceasta este bazată pe neprihănirea lui Hristos și doar pe ea, nu trebuie să ne lăsăm niciodată amăgiți să gândim că faptele neprihăririi noastre ar avea vreun merit în ele însele. Totuși, ca protestanți, apărând cu zel doctrina justificării doar prin credință, nu trebuie să uităm niciodată că, deși justificarea este doar prin credință, ea nu este niciodată printr-o *credință izolată*. Adevărata credință se dovedește prin neprihănirea care o depășește pe cea a fariseilor și cărturarilor, căci ea se preocupă de aspectele mai importante ale Legii: dreptatea și mila.

Noi suntem chemați să aducem mărturie neprihăririi lui Dumnezeu în orice domeniu al vieții – din odăița rugăciunii noastre până în tribunalele noastre, din stratele bisericilor noastre până în piețele noastre. Prioritatea numărul 1 a Domnului Isus este ca noi să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra.

O ALERGIE FAȚĂ DE ÎNFRÂNARE

„Fiecare să facă ce vrea”. Acest motto provenind din anii 1960, caracterizează bine spiritul veacului nostru. Libertatea este tot mai

mult înțeleasă ca dreptul inalienabil de a face orice îți place. Ea conține o alergie față de legile care înfrânează, fie că este vorba de legile lui Dumnezeu sau de legile oamenilor.

Această atitudine împotriva legii, sau antinomianism, se aseamănă cu acele vremuri biblice care au provocat judecata lui Dumnezeu, pentru că „fiecare făcea ce-i plăcea” (Judecători 17:6). Lumea seculară reflectă această atitudine prin afirmația, „guvernul n-ar trebui să legisfereze moralitatea”. Moralitatea este considerată o chestiune privată, în afara domeniului statului și chiar al bisericii.

Schimbarea care a avut loc în sensul termenilor a fost atât de subtilă, încât mulți nici măcar n-au observat-o. Sensul inițial al conceptului „nu poți legisfera moralitatea” era legat de ideea că a adopta o lege care să interzică o activitate specifică nu va elimina în mod necesar acea activitate. Esența expresiei era că legile nu produc *ipso facto* ascultarea de acele legi. În fapt, în anumite circumstanțe, interdicția legală a anumitor practici a incitat la o încălcare și mai mare a legii în cauză. Prohibiția băuturilor alcoolice este un astfel de exemplu.

Interpretarea contemporană a legisfării moralității diferă de înțelesul ei original. În loc să spună că guvernul nu poate legisfera moralitatea, ea spune că guvernul n-ar putea legisfera moralitatea. Asta înseamnă că guvernul ar trebui să stea departe de chestiunile morale, precum legisferarea avortului, a practicilor sexuale deviate, a căsătoriei și divorțului, și așa mai departe, întrucât moralitatea este o chestiune de conștiință în viața privată. Legisferarea de către guvern a acestor aspecte ale vieții este adesea considerată o invazie a statului în viața privată, reprezentând o încălcare a libertăților fundamentale ale individului.

Dacă ducem acest fel de gândire la implicațiile lui logice, guvernului nu-i mai rămâne mare lucru de făcut. Dacă guvernul n-ar putea legisfera moralitatea, activitatea lui va fi restricționată la stabilirea cu-lorilor steagului, a simbolului țării și probabil a unor aspecte margi-

nale asemănătoare. Totuși, chiar și întrebările legate de flori și simboluri pot fi considerate „morale”, întrucât afectează chestiuni ecologice, care, la rândul lor, sunt în ultimă instanță morale. Majoritatea vastă a problemelor care privesc legislația sunt, în fapt, de un caracter moral clar. Reglementarea crimei, a furtului și a chestiunilor legate de drepturile civile este o chestiune morală. Felul în care o persoană își conduce automobilul pe autostradă este o chestiune morală, pentru că influențează binele celorlalți călători.

Chestiunile legate de legalizarea consumului de marijuana se concentrează adesea pe faptul că o majoritate de oameni dintr-o categorie demografică anume încalcă legea. Argumentul sună în felul următor: întrucât neascultarea față de lege este atât de răspândită, nu ne arată asta că legea este rea? O astfel de concluzie este un *blatant non sequitur*. Decizia de a dezincrimina consumul de marijuana nu trebuie să fie determinată de nivelul de nesupunere civilă.

Esența este că un număr vast de americani manifestă un spirit antinomian în ce privește consumul de marijuana. O astfel de nesupunere față de lege cu greu poate fi motivată de aspirații nobile către o practică mai înaltă, pasămite neînfrânată de un guvern tiranic. În acest caz, legea este încălcată din chestiuni de conștiință și de apetit fizic.

Același spirit de antinomianism a prevalat și în biserică, și asta mult prea des. Papa Benedict al XVI-lea se confruntă cu moștenirea deranjantă a predecesorilor lui, atunci când încearcă să explice lumii de ce majoritatea celor ce aderă la biserică lui, cel puțin în America, răspund la sondajele de opinie admițând că practică mijloace artificiale de control a sarcinii, în condițiile în care enciclica papală interzice clar și explicit astfel de metode. Cineva s-ar putea întreba cum pot să își asume oamenii o credință într-un lider „infailibil” al bisericii lor, și în același timp să refuze cu încăpățănare să se supună aceluia lider.

În cadrul bisericilor protestante, indivizii devin adesea inexplicabili când discutăm despre responsabilitatea morală. Ei afirmă adesea că biserica n-are niciun drept să se amestece în viețile lor private. Ei

spun acest lucru în ciuda faptului că, prin jurămintele lor de membri, s-au dedicat public pe ei înșiși supravegherii morale din partea bisericii.

Antinomianismul ar trebui să fie mai rar în comunitatea creștină evanghelică decât în orice altă sferă a societății. Trist este că realitatea nu se potrivește cu teoria. „Evanghelicul” obișnuit este atât de blazat față de Legea lui Dumnezeu, încât profețiile legate de distrugere pe care Roma le-a tunat împotriva lui Martin Luther par că încep să se împlinească. Unii „evangelici” folosesc într-adevăr justificarea prin credință ca pe o permisiune de a păcătui. Acești oameni pot fi pe bună dreptate etichetați drept pseudo-evangelici. Orice om care are cea mai rudimentară înțelegere a justificării prin credință cunoaște faptul că acea credință autentică se manifestă întotdeauna printr-un zel față de ascultarea de Dumnezeu. Niciun creștin zelos nu poate avea vreodată o atitudine cavaleriească, nepăsătoare, față de poruncile lui Dumnezeu. Chiar dacă ascultarea față de acestea nu aduce justificarea, persoana justificată se va strădui întotdeauna să asculte de ele.

Evident, există momente când poruncile oamenilor intră în coliziune cu legile lui Dumnezeu. În astfel de situații, creștinii nu doar că pot să nu asculte de oameni, ci ei trebuie să procedeze astfel. Nu vorbesc aici despre chestiuni morale izolate, ci despre atitudine. Creștinii trebuie să fie atenți în mod special în această eră a antinomianismului, așa încât să nu fie copleșiți și cuceriți de spiritul veacului. Noi nu suntem liberi acum ca să facem ce ni se pare bun. Suntem chemați să facem ce este drept înaintea lui Dumnezeu.

Libertatea nu trebuie confundată cu autonomia. Atâta vreme cât răul există în lume, înfrânarea morală conferită de Lege este necesară. Ea este un act al harului, prin care Dumnezeu instituie guvernarea civilă, care există pentru a-i înfrâna pe răufăcători. Ea există pentru protejarea celor nevinovați și a celor neprihăniți. Cel neprihănit este chemat să susțină, pe cât este posibil, această guvernare, fără a-și compromite ascultarea față de Dumnezeu.

VOIA LUI DUMNEZEU MANIFESTATĂ PRIN ÎNCLINAȚII

Chiar dacă înțelegem că voia decretivă și voia preceptivă a lui Dumnezeu sunt parte din voia Lui generală, rămân și alte aspecte ale tainei suveranității lui Dumnezeu. Unul dintre aceste aspecte este „voia înclinației”. Aceasta este legată de abilitatea omului de a asculta de voia preceptivă a lui Dumnezeu.

Acest aspect al voii lui Dumnezeu se referă la ceea ce este plăcut și acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Ea exprimă ceva din atitudinea lui Dumnezeu față de creaturile Sale. Unele lucruri sunt „plăcute înaintea Lui”, în timp ce altele ni se spune că Îl întristează. El ar putea să permită, nu prin permisiune morală, ca lucruri rele să se poate întâmpla, dar în niciun caz El nu își găsește plăcerea în acestea.

Pentru a ilustra felul cum aceste aspecte diferite ale voii lui Dumnezeu intră în joc în interpretarea Bibliei, haideți să examinăm versetul care spune că Domnul „dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3:9). Care dintre sensurile menționate mai sus ale *voii* lui Dumnezeu se potrivește acestui text? Cum se schimbă sensul acestui pasaj atunci când aplicăm nuanțele lui?

Haideți să încercăm pentru început voia Lui decretivă. În acest caz, versetul va avea sensul, „Dumnezeu nu vrea într-un sens decretiv, suveran, ca vreunul să piară”. Implicația imediată ar fi că, așadar, nimeni nu va pieri. Acest verset ar deveni o dovadă în sprijinul universalismului, care susține că Iadul este literalmente lipsit de oameni.

Cea de-a doua opțiune este că Dumnezeu nu vrea ca vreunul să piară, dar într-un mod preceptiv. Asta ar însemna că Dumnezeu nu *permite* oamenilor să piară, în sensul în care să își dea permisiunea morală. Este evident că acest lucru nu se potrivește contextului pasajului.

Cea de-a treia opțiune are logică. Dumnezeu nu dorește în sensul că El nu este înclinat interior sau nu găsește plăcere în pierzarea oamenilor. În altă parte, Scriptura ne învață că Dumnezeu nu găsește nicio plăcere în moartea celui rău. El ar putea hotărî care sunt lucrurile

care nu Îi plac, altfel spus, poate distribui dreptatea către oamenii răi. El găsește plăcere când dreptatea este menținută și când neprihănirea este onorată, chiar dacă nu găsește nicio plăcere personală în aplicarea unor astfel de pedepse.

O analogie omenească poate fi văzută în sălile de tribunal. În interesul justiției, judecătorul poate să condamne un infractor la închisoare, și în același timp să manifeste o durere interioară față de omul vinovat. Dispoziția lui interioară ar putea fi înclinată către acel om, dar în același timp se va manifesta împotriva infracțiunii lui.

Totuși, Dumnezeu nu este un simplu judecător omenesc, care să lucreze cu constrângerile sistemului judiciar pământesc. Dumnezeu este suveran – El poate face orice dorește. Dacă El nu găsește plăcere sau nu dorește ca vreun om să piară, atunci de ce nu-și folosește voia decretivă în acest sens? Cum poate exista o astfel de diferență între voia decretivă a lui Dumnezeu și voia Lui privitoare la înclinația Sa?

În orice circumstanță, Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piară. Totuși, păcatul este real. Păcatul încalcă sfințenia lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. De asemenea, Dumnezeu nu dorește ca păcatul să treacă nepedepsit. El dorește în același timp ca sfințenia Lui să fie apărată. Este periculos să vorbim despre un conflict de interese sau despre dorințe contradictorii în esența lui Dumnezeu. Totuși, într-un anume sens, trebuie să facem acest lucru. El dorește ascultarea creaturilor Sale. El dorește binele fapturilor Sale. Există o simetrie a relațiilor între ascultare și bunăstare spirituală. Copilul ascultător nu va pieri niciodată. Cei care ascultă de voia preceptivă a lui Dumnezeu se bucură de beneficiile voii Sale care ține de înclinația interioară. Atunci când voia preceptivă este încălcată, lucrurile nu mai stau așa. De data aceasta, Dumnezeu cere pedeapsă, chiar dacă nu se bucură în mod specific de aplicarea ei.

Totuși, nu ne forțează acest lucru să punem întrebarea finală – Unde se potrivește anume voia decretivă? N-ar fi putut Dumnezeu de

la început să hotărască ca nimeni să nu fie vreodată *capabil* să păcătuiască, garantând astfel o armonie veșnică între toate elementele voii Sale: decretivă, preceptivă, și de înclinație?

Răspunsul la această întrebare este adesea unul superficial. Se face apel la libertatea voinței omului, ca și cum, prin această libertate magică a voinței lui, s-ar putea explica dilema. Ni se spune că singura modalitate în care Dumnezeu putea să fi creat universul liber de păcat ar fi fost să-l creeze pe om fără o voință liberă. Apoi se argumentează că aceste fapte n-ar mai fi fost nimic altceva decât niște păpuși în mâna Lui, le-ar fi lipsit umanitatea, fiind dezbrăcate de puterea sau abilitatea de a păcătui. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci ce anume ne sugerează aceasta cu privire la starea existenței noastre în cer? Ni se promite că, atunci când răscumpărarea noastră va fi completă, păcatul nu va mai exista. Vom avea și atunci abilitatea de a alege, dar dorințele noastre interioare vor fi atât de puternic îndreptate către neprihănire, încât în fapt noi nu vom alege niciodată răul. Dacă această voință se va manifesta în Rai după răscumpărare, de ce nu a fost posibilă și *înaintea* căderii în păcat?

Biblia nu ne oferă niciun răspuns clar cu privire la această chestiune spinoasă. Ni se spune că Dumnezeu i-a creat pe oameni, care au avut abilitatea de a păcătui.

Cunoaștem de asemenea din Scriptură că nu există posibilitatea ca Dumnezeu să se schimbe în caracterul Său, și că toate lucrările Sale sunt îmbrăcate în neprihănire. Este un lucru tainic de ce a ales El să-l creeze pe om în felul acesta dar, pe baza cunoștinței pe care o avem, trebuie să plecăm de la presupunerea că planul lui Dumnezeu a fost unul bun.

Orice conflict care izvorăște în mintea noastră între poruncile Lui, dorința Lui ca noi să ascultăm de El și eșecul nostru de a ne conforma poruncilor Lui nu poate distruge suveranitatea Lui.

VOIA TAINICĂ ȘI VOIA REVELATĂ A LUI DUMNEZEU

Am făcut deja distincție între aceste trei categorii ale voii lui Dumnezeu: voia Lui decretivă, voia preceptivă și voia dispoziției Lui. O altă deosebire trebuie făcută între ceea ce este denumită voia *ascunsă* sau tainică a lui Dumnezeu, și voia Lui *revelată*. Această voie secretă a lui Dumnezeu este subsumată voii Sale decretive întrucât, în mare parte, ea rămâne nedescoperită față de noi. Există o limită pusă revelației pe care Dumnezeu a făcut-o cu privire la Sine. Noi știm anumite lucruri legate de voia decretivă a lui Dumnezeu, pe care El a găsit plăcere să o prezinte spre informarea noastră în Sfânta Scriptură. Totuși, întrucât suntem ființe finite, noi nu înțelegem dimensiunea totală a cunoștinței divine sau planul lui Dumnezeu. Așa cum ne învață Scriptura, lucrurile tainice aparțin Domnului, pe când lucrurile pe care El ni le-a descoperit aparțin nouă și copiilor noștri în veci de veci (Deuteronom 29:29).

Teologii protestanți s-au referit la această deosebire prin a face distincție între Dumnezeul ascuns (*Deus obsconditus*) și Dumnezeul revelat (*Deus revelatus*). Această deosebire este prețioasă și într-adevăr necesară atunci când conștientizăm că nu ni s-a revelat tot ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu. Există un sens în care Dumnezeu rămâne ascuns față de noi, atâta vreme cât El nu a găsit plăcere să reveleze tot ce poate fi cunoscut despre El. Totuși, această deosebire este pusă în pericol, întrucât descoperim în ea un conflict între două feluri de dumnezei. Un dumnezeu care își descoperă caracterul este un lucru, dar dacă el ar acționa în secret contrar caracterului revelat, ar fi un ipocrit suprem.

Dacă spunem că Dumnezeu nu are nicio voie secretă și Își propune să facă doar ceea ce poruncește și nimic mai mult, atunci L-am percepe pe Dumnezeu ca unul ale cărui dorințe și planuri sunt constant dejucate datorită hărțuirii din partea ființelor omenești. Un astfel de dumnezeu ar fi neputincios și, în esență, n-ar fi deloc Dumnezeu.

Dacă facem deosebire între aspectul tainic al lui Dumnezeu și aspectul revelat al Lui, trebuie să vedem aceste lucruri ca pe părți ale întregului, nu ca și cum ar fi contradicții. Altfel spus, ceea ce Dumnezeu a revelat despre Sine este vrednic de încredere. Da, cunoștința noastră este parțială, dar este adevărată, chiar dacă cunoaștem parțial. Ceea ce ține de sfatul tainic al lui Dumnezeu nu intră în contradicție cu caracterul lui Dumnezeu care ne-a fost descoperit.

Deosebirea dintre voia revelată și voia ascunsă a lui Dumnezeu ridică o problemă practică: dacă este posibil sau nu ca un creștin să acționeze în armonie cu voia decretivă (ascunsă) a lui Dumnezeu, și în același timp să acționeze împotriva voii Lui preceptive.

Trebuie să admitem că o astfel de posibilitate există, cel puțin într-un sens anume. De exemplu, a reprezentat voia decretivă a lui Dumnezeu și planul Lui hotărât ca Isus Hristos să fie condamnat pe cruce? Evident, planul divin a fost acela de a împlini răscumpărarea poporului lui Dumnezeu. Totuși, acel obiectiv a fost ascuns dinaintea oamenilor care L-au judecat pe Isus. Atunci când Ponțiu Pilat L-a dat pe Isus să fie crucificat, Pilat a acționat împotriva voii preceptive a lui Dumnezeu, dar în armonie cu voia decretivă a Lui. Face cumva acest lucru ca voia preceptivă a lui Dumnezeu să fie illogică? Nicidecum. Ceea ce acest lucru face este să aducă mărturie în ce privește puterea nelimitată a lui Dumnezeu de a împlini scopurile Sale într-un mod suveran, în ciuda și chiar folosindu-se de acțiunile rele ale oamenilor.

Gândiți-vă la povestea lui Iosif, ai cărui frați, mânați de gelozie și lăcomie, și-au vândut fratele nevinovat ca sclav în Egipt. La reunirea lor, după mai mulți ani, și în urma mărturisirii păcatului de către acești frați, Iosif a răspuns: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine” (Geneza 50:20). Aici se găsește măreția de nepătruns a providenței lui Dumnezeu. Dumnezeu s-a folosit de un rău al omului pentru a împlini scopurile Sale cu Iosif și cu națiunea Israel. Frații lui Iosif erau vinovați un păcat săvârșit cu răutate și cu intenție. Prin încălcarea directă a voii preceptive a lui Dumnezeu, ei

au păcătuit împotriva fratelui lor și împotriva lui Dumnezeu. Totuși, în păcatul lor, planul necunoscut al lui Dumnezeu a fost adus la îndeplinire, și Dumnezeu l-a făcut să fie o etapă în istoria răscumpărării.

Ce s-ar fi întâmplat dacă frații lui Iosif ar fi fost ascultători? Iosif n-ar mai fi fost vândut în sclavie, n-ar mai fi fost dus în Egipt, n-ar mai fi fost trimis în închisoare, de unde a fost chemat să interpreteze un vis. Ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif n-ar fi ajuns prim-ministru în Egipt? Ce s-ar mai fi întâmplat cu motivația istorică a așezării fraților lui Egipt? N-ar mai fi existat nicio mutare a Israelului în Egipt, niciun Moise, niciun exod din Egipt, nicio Lege, nici profeții, nici Hristos și nici mântuire.

De aceea, putem să concluzionăm că păcatul fraților lui Iosif, a fost, în fapt, o virtute dezgustătoare? Nicidecum. Păcatul lor a fost păcat, o încălcare clară a voii preceptive a lui Dumnezeu, pentru care ei au fost responsabili și judecați ca vinovați. Dar Dumnezeu a făcut ca dintr-un rău să iasă ceva bun. Acest lucru nu reprezintă o contradicție în caracterul lui Dumnezeu, și nici între poruncile și hotărârile Sale. Mai degrabă acest lucru ne îndreaptă atenția către puterea de nepătruns a suveranității Lui.

Este oare posibil ca noi, în aceste zile și în această epocă, să ascultăm de voia preceptivă a lui Dumnezeu, și totuși să fim în conflict cu voia Lui secretă? Evident că da. De exemplu, poate fi voia lui Dumnezeu ca El să se folosească de o națiune străină pentru a muștra America de păcatul împotriva lui Dumnezeu. Poate fi în planul lui Dumnezeu ca locuitorii din Statele Unite să fie aduși sub judecată printr-o invazie agresivă a Rusiei. În termenii voii de nepătruns a lui Dumnezeu, El poate fi „de partea rușilor” cu scopul de a aduce judecata asupra Americii. Totuși, în același timp, rămâne responsabilitatea conducătorilor națiunii Americii să se împotrivescă încălcării granițelor noastre de către o națiune agresivă.

Avem o întâmplare paralelă în istoria poporului Israel, când Dumnezeu s-a folosit de babilonieni ca de o nuia pentru a muștra pe

poporul Său Israel. În acea situație, ar fi fost perfect rezonabil ca liderul civil al Israelului să se fi împotrivit invaziei rele a babilonienilor. Făcând astfel, israeliții s-ar fi împotrivit, în fapt, voii decretive a lui Dumnezeu. Cartea Habacuc se luptă cu problema severă a folosirii de către Dumnezeu a înclinațiilor rele ale oamenilor pentru a aduce judecata asupra poporului Său. Acest lucru nu ne sugerează că Dumnezeu i-ar fi favorizat cu ceva pe babilonieni. El a arătat clar că judecata avea să vină și asupra lor, dar mai întâi El s-a folosit de înclinațiile lor rele pentru a aduce o disciplină corectivă asupra poporului Său.

CUNOAȘTEREA VOII LUI DUMNEZEU PENTRU VIEȚILE NOASTRE

A căuta să cunoaștem voia lui Dumnezeu nu este o știință abstractă, gândită să ne gâdile intelectul sau să producă un fel de cunoștință care să ne umfle de mândrie, dar care să eșueze în a zidi. O înțelegere a voii lui Dumnezeu este disperat de importantă pentru fiecare creștin care caută să trăiască o viață ce este plăcută Creatorului său. A ști ce vrea Dumnezeu pentru viețile noastre este un lucru foarte practic. Un creștin se poate întreba: „Care sunt poruncile valabile pentru mine? Care trebuie să fie rolul meu în lărgirea Împărăției lui Dumnezeu? Ce vrea Dumnezeu să fac cu viața mea?” Este de neconceput ca un creștin să poată trăi vreme îndelungată fără să se confrunte, față în față, cu aceste întrebări importante.

Fiind creștin vreme de peste 50 de ani, și în contextul în care studiul teologiei a fost principala mea preocupare, eu descopăr destul de frecvent chestiunea practică a voii lui Dumnezeu ca fiind presantă asupra minții mele. Nu știu dacă trece o zi fără să îmi pun cu seriozitate întrebarea dacă ceea ce fac este ce vrea Dumnezeu să fac în acest moment al vieții mele. Iar această întrebare ne răscolește pe toți. Ea cere de la noi un răspuns, așa că trebuie să ne întrebăm: „Cum știm care este voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre?”

Chestiunea practică legată de felul în care cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre nu poate fi rezolvată cu vreun grad de acuratețe, decât dacă avem o înțelegere preliminară asupra voii lui Dumnezeu, în general. Fără deosebiri pe care le-am făcut anterior, căutarea noastră după voia lui Dumnezeu poate să ne arunce în confuzie, consternare și deznădejde. Când căutăm să aflăm voia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să ne întrebăm la care voie ne referim, și pe care voie dorim să o descoperim.

Dacă cercetarea noastră țintește la pătrunderea în aspectele ascunse ale voii Sale, atunci am face bine să cunoaștem că ne-am imbarcat pe vaporul nebunilor. Încercăm imposibilul și vânăm un lucru pe care nu-l putem căpăta niciodată. O astfel de căutare este nu doar un act de nebunie, ci și unul de aroganță. Există un sens foarte real în care voia tainică a planului lui Dumnezeu nu este treaba noastră și trece dincolo de limitele investigațiilor noastre speculative.

Rele ce nu pot fi descrise aici au fost aduse asupra copiilor lui Dumnezeu de către teologi imorali care au căutat să corecteze sau să înlocuiască învățătura clară și simplă a Sfințelor Scripturi prin doctrine și teorii bazate doar pe speculații. Afacerea cercetării gândului lui Dumnezeu, acolo unde El a rămas tăcut față de noi, este una cu adevărat periculoasă. Luther prezenta acest lucru în felul următor: „trebuie să privim la Cuvântul Lui și să lăsăm deoparte voia Lui necunoscută – căci trebuie să fim călăuziți prin Cuvântul Lui, nu prin voia Lui de nepătruns”.

Într-un sens, creștinilor li se permite să încerce să deosebească voia lui Dumnezeu prin mijloacele iluminării făcută de Duhul Sfânt și prin confirmarea dată de circumstanțe că fac ce trebuie. Totuși, așa cum vom descoperi, căutarea călăuzirii providențiale a lui Dumnezeu trebuie întotdeauna subordonată studiului de către noi a voii revelate a lui Dumnezeu. În căutarea noastră, trebuie de asemenea să ne obișnuim cu tensiunile dinamice create de conceptul voii lui Dumnezeu *ver-*

sus predestinare. Înainte ca analiza noastră să ne conducă spre aplicații practice, precum vocația sau căsătoria, trebuie să ne confruntăm cu aspectele spinoase implicate în problema voinței libere/predestinare. Am văzut până aici ce presupune voia lui Dumnezeu. Dar cum rămâne cu voia omului? Cum se relaționează cele două? Cât de liber și în ce fel este omul liber, la urma urmei?

Capitolul 2

LIBERUL ARBITRU AL OMULUI

Expresia *voință liberă*, atunci când este aplicată omului, este adesea afirmată de către persoane care îi cunosc puțin, sau chiar deloc, înțelesul. De fapt, nu există în realitate nicio teorie clară a liderului arbitru al omului, ci o varietate de perspective care adesea se bat cap în cap.

Chestiunea voinței libere a omului devine și mai complicată datorită faptului că trebuie să o cercetăm în termenii felului cum voința a funcționat înainte și după căderea lui Adam. Cel mai important este să vedem cum a afectat căderea alegerile morale ale omului.

Augustin a oferit Bisericii o analiză apropiată a stării de libertate pe care Adam o avea înaintea căderii. Conceptul clasic al său cu privire la libertate făcea deosebire între patru posibilități. În limba latină, acestea sunt următoarele:

1. *posse peccare* – capabil să păcătuiască
2. *posse non peccare* – capabil să nu păcătuiască (sau să rămână liber de păcat)

3. *non posse peccare* – incapabil să păcătuiască
4. *non posse, non peccare* – incapabil să nu păcătuiască.

Augustin a susținut că, înainte de cădere, Adam a avut atât abilitatea de a păcătui (*posse peccare*) cât și abilitatea de a nu păcătui (*posse non peccare*). Totuși, lui Adam i-a lipsit starea înălțată a incapacității de a păcătui de care Dumnezeu se bucură (*non posse peccare*). Inabilitatea lui Dumnezeu de a păcătui se bazează nu pe o lipsă interioară a puterii de a face ceea ce dorește, ci mai degrabă pe faptul că Dumnezeu nu posedă o dorință interioară de a păcătui. Întrucât dorința de a păcătui este complet absentă în Dumnezeu, nu există niciun motiv pentru care Dumnezeu să aleagă păcatul. Înaintea căderii, Adam nu avut perfecțiunea morală a lui Dumnezeu, și nici incapacitatea de a se înfrâna de la păcat (*non posse, non peccare*). În decursul perioadei sale de „probă” în grădina Edenului, Adam a avut abilitatea de a păcătui și abilitatea de a nu păcătui. El a ales să se folosească de abilitatea de a păcătui, și astfel a aruncat rasa omenească în pierzare.

Drept rezultat, primul păcat al lui Adam a trecut asupra tuturor urmașilor lui. Păcatul original nu se referă la primul păcat, ci la pedeapsa lui Dumnezeu asupra acelei prime nelegiuiri. Datorită primului păcat, natura omului a căzut într-o stare coruptă moral, ea însăși fiind parte a unei judecăți a lui Dumnezeu. Când vorbim despre păcatul original, ne referim la starea decăzută omului ce reflectă judecata lui Dumnezeu asupra rasei omenești.

STAREA DECĂZUTĂ A OMULUI

Creștinii au perspective diferite cu privire la aria de cuprindere și gravitatea căderii. Totuși, este aproape universal acceptat faptul că, atunci când discutăm despre omenire, discutăm despre o omenire decăzută. Augustin plasa profunzimea stării decăzute a omului în pierderea de către acesta a puterilor sale inițiale de a practica neprihănirea.

Omul nu mai are abilitatea de a nu păcătui. Starea lui decăzută, condiția lui este aceea de incapacitate de a se feri de păcat (*non posse, non peccare*). Prin căderea în păcat, s-a pierdut un lucru care era de o profunzime vitală pentru libertatea morală.

Augustin a afirmat că, în starea lui de dinainte de cădere, omul s-a bucurat atât de libera voință (*liberium arbitrium*) cât și de libertatea morală (*libertas*). De la cădere încoace, omul a continuat să aibă o voință liberă, dar și-a pierdut libertatea morală de care cândva se bucura.

Probabil că cel mai profund studiu legat de chestiunea liberului arbitru al omului decăzut este lucrarea deosebită a lui Jonathan Edwards, *On the Freedom of the Will*. Edwards și Augustin diferă în terminologia folosită, dar sensul termenilor lor este același. Edwards a făcut distincție între *abilitatea naturală* a libertății și *abilitatea morală* a acesteia. Abilitatea naturală se referă la puterea de a acționa și alege pe care o avem prin natura noastră. Abilitățile naturale ale omului includ puterea de a gândi, de a umbla, de a vorbi, de a mânca și așa mai departe. Omului îi lipsește abilitatea naturală de a zbura, de a trăi sub ape așa cum trăiește un pește, sau de hiberna luni la rând, fără hrană. Am putea să ne dorim să zburăm, dar ne lipsește echipamentul necesar, natural, pentru a experimenta dorința aceasta. Libertatea noastră are o anumită restricție în natura noastră, cu privire la facultățile noastre naturale.

În ceea ce privește alegerile făcute de către om, în starea lui decăzută, omul păstrează încă abilitatea naturală și facultățile naturale necesare pentru a face alegeri morale. Omul poate și acum să gândească, să simtă și să dorească. Acestuia îi rămâne tot echipamentul necesar pentru a face alegeri. Ceea ce îi lipsește omului decăzut este dispoziția morală, dorința sau înclinația către neprihănire.

Exprimat în termeni simpli, omul are și acum abilitatea de a alege ceea ce își dorește, dar îi lipsește dorința după neprihănirea ade-

vărată. El este liber din punct de vedere *natural*, dar din punct de vedere *moral* este înrobît față de dorințele lui corupte și rele. Atât Edwards cât și Augustin au spus că omul rămâne liber să aleagă dar, dacă este lăsat la latitudinea lui, nu ar alege niciodată neprihănirea, tocmai pentru că nu și-o dorește.

Edwards a dus această chestiune un pas înainte. El a spus că omul are nu doar abilitatea, ci și *necesitatea* de a alege potrivit cu dorințele sale. Noi nu doar că *putem* alege ceea ce ne dorim, ci *trebuie* să alegem ceea ce ne dorim. În acest aspect, se ivește o întrebare care poartă în ea nuanța protestului: Este atunci liberul arbitru o iluzie? Dacă *trebuie* să alegem ceea ce alegem, cum poate o astfel de alegere să fie considerată *liberă*? Dacă suntem liberi să alegem ceea ce dorim, dar ne dorim doar ceea ce este rău, cum mai putem vorbi despre liberul arbitru? Tocmai acesta este motivul pentru care Augustin a făcut distincția între voința liberă și libertate, spunând că omul decăzut păstrează voința liberă, dar că și-a pierdut libertatea. Și acesta este motivul pentru care Edwards a spus că noi păstrăm libertatea naturală, dar ne-am pierdut libertatea morală.

De ce să mai vorbim despre libertate, dacă nu putem alege decât păcatul? Esența acestei discuții ține de relația dintre alegere și dorință, sau dispoziție. Teza lui Edwards este că noi alegem întotdeauna potrivit cu cea mai puternică înclinație sau dispoziție a momentului. Din nou, noi nu doar că *putem* alege potrivit cu cele mai puternice dorințe ale noastre, ci *trebuie* să alegem potrivit cu cele mai puternice dorințe ale momentului. Aceasta este esența libertății – anume că sunt capabil să aleg ceea ce îmi doresc, atunci când îmi doresc.

Dacă *trebuie* să fac ceva, atunci, într-un sens, acțiunile mele sunt determinate. Dar dacă acțiunile mele sunt determinate, cum pot să mai fiu liber? Răspunsul clasic la această întrebare dificilă este că ceea ce determină alegerile pe care le fac vine din interiorul meu. Esența libertății este *autodeterminarea*. Ca om, eu îmi pierd libertatea atunci când alegerile mele sunt forțate asupra mea prin coerciție exterioară.

Faptul că sunt capabil să aleg ceea ce îmi doresc, în virtutea autodeterminării, nu distruge libera voință, ci o accentuează.

ALEGERILE DECURG DIN DORINȚE

A alege potrivit cu cea mai puternică dorință sau înclinație a momentului înseamnă pur și simplu că există o motivație care stă în spatele alegerii pe care o fac. Într-un anumit moment, Edwards a definit voința ca „minte care alege”. Actul real al alegerii este un efect sau rezultat care necesită o cauză anterioară. Cauza este localizată în înclinație sau dorință. Dacă toate efectele au o cauză, atunci toate alegerile, la rândul lor, au cauze care le determină. Dacă acea cauză este exterioară mie, atunci sunt o victimă a coerciției. Dacă acea cauză vine din interiorul meu, atunci alegerile mele sunt autodeterminate, sau libere.

Gândește-te la teza lui Edwards că noi alegem întotdeauna potrivit cu cea mai puternică înclinație sau dorință a momentului. Gândește-te, dacă vrei, la cea mai nevinovată alegere pe care ai putea să o faci în decursul unei zile. Poate că participi la o întâlnire de grup și alegi să te așezi pe partea stângă a sălii, pe scaunul al treilea de la sfârșitul celui de-al patrulea rând, numărât de la scenă către spate. De ce ai ales să te așezi acolo? După toate probabilitățile, când ai intrat în cameră, te-ai implicat într-o analiză a preferințelor tale cu privire la locul unde să te așezi. Probabil că n-a fost nevoie să faci o hartă pentru a stabili care scaun este mai bun. Hotărârea ta a fost luată rapid, făcând o evaluare mărunțică, poate chiar inconștientă, cu un aparent simț de spontaneitate. Înseamnă asta că n-a existat nicio motivație în spatele alegerii tale? Poate că te-ai așezat în acel loc pentru că te simți confortabil să stai pe partea stângă a încăperii în astfel de întâlniri. Poate că ai fost atras de acel scaun pentru că astfel aveai șansa să stai în apropierea unui prieten sau pentru că ești mai aproape de ieșire. În situații ca aceasta, mintea cântărește o mulțime de factori care contribuie atât de repede la luarea deciziei, încât noi avem tendința de a ne

imagina că răspunsurile noastre sunt spontane. Adevărul este că ceva din tine a stârnit o dorință de a te așeza pe un anumit scaun, altfel alegerea pe care ai făcut-o ar fi fost un efect fără o cauză.

Poate că selecția de către tine a scaunului a fost dictată de forțe din afara ta. Poate că scaunul pe care l-ai ales a fost singurul scaun lăsat liber în încăperea, așa încât n-ai avut posibilitatea să faci nicio alegere. Este acest lucru complet adevărat? Opțiunea de a te așeza în spatele încăperii era încă acolo. Sau aveai opțiunea de a părăsi încăperea cu totul. Ai ales să te așezi pe singurul scaun disponibil, datorită faptului că dorința ta de a te așeza a fost mai puternică decât dorința de a sta în picioare, și dorința de a rămâne a fost mai puternică decât dorința de a părăsi încăperea.

Haideți să luăm o ilustrație mai bizară. Să presupunem că, pe drumul tău către casă de la acea întâlnire, ai de-a face cu un hoț care îți pune pistolul la tâmplă și spune, „Banii sau viața”. Ce vei face? Dacă răspunzi apelului său și îi dai portofelul, vei deveni o victimă a coerciției, și totuși, într-o anumită măsură, vei avea încă posibilitatea de a exersa liber voința ta. Coerciția intră în discuție în virtutea faptului că omul înarmat îți restricționează opțiunile la doar două. Elementul libertății este păstrat, și izvorăște din faptul că încă ai două opțiuni, și din faptul că o vei alege pe aceea către care vei fi mânat de cea mai puternică dorință din acel moment.

Într-o altă circumstanță, n-ai avea nicio dorință să-ți donezi banii unui hoț nevrednic. Totuși, n-ai avea nici cea mai mică dorință să îți se zboare creierii pe asfalt de către acel om înarmat. Având în vedere numărul redus al opțiunilor, totuși vei putea alege potrivit celei mai puternice înclinații din acel moment. Noi facem întotdeauna ceea ce dorim cu adevărat să facem.

Unii spun că Biblia ne învață că noi nu facem întotdeauna ceea ce am vrea. Apostolul Pavel s-a plâns în Romani 7 că binele pe care voia să-l facă nu îl făcea, și lucrul pe care nu dorea să-l facă era chiar lucrul pe care îl făcea. Frustrarea lui Pavel legată de ticăloșia stării sale ar

părea să respingă total teza lui Edwards cu privire la relația dintre alegere și dorință. Totuși, Pavel nu dădea expresie unei analize a relației cauzale dintre dorință și alegere. El exprima o frustrare profundă care era centrată pe complexul dorințelor ce asaltează voința omului.

Noi suntem făpturi cu o mulțime de dorințe, multe dintre ele aflându-se în conflict violent una cu cealaltă. Din nou, luați în considerare dimensiunea altor circumstanțe în alegerile noastre morale. Creștin fiind, eu am o dorință profundă să fiu plăcut lui Hristos cu viața mea și să fiu neprihănit. Acea dorință bună pentru ascultarea față de Dumnezeu nu este nici perfectă, nici pură, întrucât ea se luptă zilnic cu alte dorințe din persoana mea păcătoasă. Dacă n-aș avea deloc dorințe conflictuale, nu aș fi niciodată neascultător. Dacă singura dorință pe care aș avea-o, și cea mai puternică, ar fi să ascult de Dumnezeu continuu, n-aș mai păcătu niciodată intenționat împotriva Lui. Totuși, există momente când dorința mea de a păcătu este mai mare decât dorința de a asculta. Când acel lucru se întâmplă, eu păcătuiesc. Când dorința mea de a asculta este mai mare decât dorința mea de a păcătu, în acel moment mă înfrânez de la păcat. Alegerile mele descoperă mai clar și mai sigur decât orice altceva nivelul dorințelor mele.

Asemenea apetitului, dorința nu este constantă. Intensitatea dorinței fluctuează de la o zi la alta, de la un ceas la altul, și de la un minut la altul. Dorința fluctuează în intensitatea ei asemenea valurilor mării. Persoana care parcurge o dietă are parte de momente foarte intense ale poftei de mâncare, în diferite perioade ale zilei. Este ușor să iei o hotărâre de a parcurge o dietă alimentară când ești sătul. La fel, este ușor să te hotărăști să fii neprihănit în mijlocul unei experiențe spirituale mișcătoare a rugăciunii. Totuși, noi suntem făpturi cu dispoziții schimbătoare și cu dorințe fluctuante, care încă nu au ajuns la constanța voinței, bazată pe o consecvență a dorințelor evlavioase. Atâta vreme cât conflictul dintre dorințe există și cât apetitul pentru păcat rămâne în inimă, omul nu este complet liber în sensul moral despre care a vorbit Edwards, și nici nu experimentează plinătatea libertății descrisă de Augustin.

ALEGEREA CA ACT SPONTAN

Împotriva perspectivei augustiniene a liberului arbitru se află noțiunea clasică ce descrie acțiunea sau activitatea alegerii în termeni spontani. În cadrul acestui concept, voința alege și este liberă nu doar față de forțele externe de coerciție, ci și față de orice regulă internă a dispoziției sau dorinței. Alegerea momentului survine liber, în sensul că nicio înclinație sau dispoziție anterioară nu controlează, dirijează sau afectează alegerea care este făcută. Este corect să spunem că aceasta este perspectiva dominantă asupra voinței libere în cultura occidentală, și este perspectiva pe care Calvin o avea în vedere atunci când a scris următoarele: „liberul arbitru este un termen mult prea grandios pentru a fi aplicat omului”. În esența ei, această perspectivă implică faptul că omul poate face alegeri care sunt efecte lipsite de vreo cauză. Aici este sugerată ideea că puterea omului de a produce un efect fără o cauză depășește chiar și puterea creatoare a lui Dumnezeu, Cel atotputernic. Mai mult, regula cardinală a cauzalității – *ex nihilo, nihil fit* („din nimic, nimic va ieși”) este încălcată. O astfel de perspectivă este respingătoare nu doar pentru Scriptură, ci și în fața rațiunii.

A înțelege libertatea ca pe o alegere strict spontană, fără vreo înclinație anterioară care să o dirijeze, înseamnă să furi libertății orice semnificație morală. Altfel spus, dacă eu acționez fără vreo motivație anterioară sau fără vreo înclinație anterioară către sau împotriva neprihăririi, cum s-ar mai putea spune că actul meu este moral în vreun fel? O astfel de acțiune ar fi illogică, fără rațiune sau motivație în spațele ei, ar fi o acțiune pur și simplu întâmplătoare, care să nu aibă vreo virtute morală atașată ei.

Totuși, ne rămâne o întrebare mai profundă: Este posibilă totuși o acțiune spontană de felul acesta? Dacă voința nu este înclinată nici la dreapta, nici la stânga, cum ar mai putea fi făcută o alegere? Dacă nu există nicio înclinație către, sau împotriva acțiunii, atunci voința suferă de paralizie completă. Este asemenea aceluia măgar care are înaintea lui o mână de fân și o găleată de ovăz. Înclinația măgarului față

de fân și față de ovăz este aceeași, perfect egală, fără avea cea mai mică preferință față de unul sau altul. Povestea ne spune că, într-o astfel de circumstanță, măgarul ajunge să moară de foame, chiar dacă are înaintea lui o mâncare atât de bogată, și asta datorită faptului că nu găsește o cale de a face o alegere între cele două feluri de mâncare.

Problema de natură practică ce ne rămâne în legătură cu perspectiva clasică a libertății este cea ridicată de psihologia comportamentală. Dacă un om este cu adevărat autodeterminat sau liber, nu implică acest lucru faptul că, dacă dorințele lui ar fi complet cunoscute, acțiunea omului din orice circumstanță dată ar fi complet predictibilă? Există un sens în care trebuie să fim de acord că o astfel de predictibilitate ar fi posibilă. Totuși, nu există nicio modalitate prin care vreun geniu (sigur, cu excepția lui Dumnezeu și a omniscienței Sale) ar putea să cunoască tot complexul de factori din mintea omenească ce cântărește o alegere.

Noi recunoaștem alături de psihologi că preferințele și înclinațiile sunt modelate în multe aspecte de experiențe și de mediul înconjurător, dar nu putem prezice cu siguranță ce anume va face vreo ființă omenească. Variabilele ascunse din personalitatea complexă a omului fac acest lucru impredictibil. În ciuda acestui fapt, rămâne o realitate că există întotdeauna o motivație în spatele acțiunilor noastre, o cauză care stă la baza alegerilor pe care le facem. Acea cauză izvorăște parțial din noi înșine, și parțial din forțele care operează în jurul și uneori împotriva noastră.

DEFINIȚIA LIBERTĂȚII

Cea mai sigură modalitate de a înainta în discuția noastră este să încercăm să definim libertatea așa cum au făcut-o părinții bisericii, precum Augustin, care a spus că ea este „abilitatea de a alege ceea ce ne dorim”. Suveranitatea lui Dumnezeu nu elimină acea dimensiune a personalității omului, dar cu siguranță că stăpânește peste ea.

În acest punct se ridică strigătul de disperare al formelor rigide de determinism: „Dacă factorii complecși care alcătuiesc personalitatea determină complet alegerile mele, atunci ce valoare mai are auto-determinarea sau umblarea după neprihănire? Dacă voința mea este roabă față de dispozițiile și dorințele mele, ce speranțe mai am să zdrobesc vreodată trăirea păcătoasă care este atât de distructivă pentru viața mea?”

Într-un sens practic, procesul sfințirii implică o reprogramare radicală a ființei interioare. Noi nu suntem victime ale forțelor mecanice oarbe care controlează destinul nostru, căci, fiind creaturi inteligente, putem face ceva pentru a schimba starea inimilor noastre și înclinațiile minților noastre.

Este important să ne amintim că dorința nu este o putere fixă și constantă care pulsează în interiorul sufletelor noastre. Dorințele noastre se situează diferit de la un moment la altul. Când Biblia ne cheamă să hrănim omul cel nou și să-l înfometăm pe cel vechi, ne cheamă să ne folosim de aceste fluctuații ca să întărim omul cel nou, când dorința noastră după Hristos se aprinde, și să ucidem dorințele omului vechi, înfometându-l în perioadele de sașietate. Cea mai simplă modalitate de a distruge mecanismul păcatului constă din a înțelege că, în momentul când păcătuiesc, doresc păcatul mai mult decât doresc să fiu plăcut lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dragostea mea pentru păcat este mai mare în acel moment al dorinței intense decât este dragostea mea pentru ascultarea față de Dumnezeu. De aceea, concluzia simplă este că, pentru a birui puterea păcatului din interiorul nostru, avem nevoie fie să descreștem dorința noastră după păcat, fie să creștem dorința după ascultarea de Dumnezeu.

Ce putem face pentru a ajunge la astfel de schimbări? Putem să ne supunem disciplinei unei lecții sau unui profesor, și să ne dedicăm unui studiu riguros al Legii lui Dumnezeu. Un astfel de studiu sânguinos poate să ajute la înnoirea minților noastre, echipându-ne cu o înțelegere nouă asupra lucrurilor care sunt plăcute lui Dumnezeu și a

celor care sunt dezgustătoare Lui. Dezvoltarea unei minți înnoite reprezintă definiția biblică a transformării spirituale.

Așa cum observa Edwards, mintea și voința sunt legate. Dacă înțelegem mai profund cât de dezgustător este păcatul nostru înaintea lui Dumnezeu, acest lucru poate schimba sau reprograma atitudinile noastre față de păcat. Noi suntem chemați să ascultăm de porunca biblică de a ne concentra pe acele lucruri curate și bune. Poate fi prea mult să ne așteptăm ca un om aflat în mijlocul unui atac al unei poftes profunde să-și îndrepte brusc ideile către gânduri curate. Ar putea fi dificil pentru el să apese pe un buton și să-și schimbe dorința în acea clipă. Totuși, el are oportunitatea de a-și reprograma mintea prin a o umple din timp cu gândurile înalte și sfinte îndreptate către lucrurile lui Dumnezeu. Rezultatul final este că el poate foarte bine să-și întărească înclinația inimii față de Dumnezeu și să slăbească dispoziția firii sale păcătoase față de păcat.

Noi nu trebuie să ne supunem unei forme superficiale de determinism rigid sau unei teorii comportamentale care să ne determine să cădem în disperare, ca și cum n-am mai avea nicio speranță de schimbare. Scriptura ne încurajează să ducem la bun sfârșit mântuirea noastră „cu frică și cutremur”, știind că nu doar că aplicăm mijloacele harului prin propriul efort, ci Dumnezeu Însuși lucrează în noi pentru a produce schimbările necesare conformării noastre cu chipul Fiului Său (Filipeni 2:12-13; 1:6).

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ȘI LIBERTATEA OMULUI

Dar cum rămâne cu voința omului în relație cu suveranitatea lui Dumnezeu? Probabil că cea mai veche dilemă a credinței creștine constă din contradicția aparentă între suveranitatea lui Dumnezeu și libertatea omului. Dacă definim libertatea omului în termenii *autonomiei* (având sensul că omul este liber să facă orice, fără constrângere și fără responsabilitate față de voia lui Dumnezeu), atunci evident că

trebuie să spunem că voința liberă este contradictorie suveranității divine. N-avem cum să îndulcim această dilemă prin a o caracteriza drept un mister, ci trebuie să ne confruntăm cu forța deplină a conceptului. Dacă liberul arbitru înseamnă autonomie, atunci Dumnezeu nu poate fi suveran. Dacă omul este complet și totalmente liber să facă ce îi place, atunci nu poate exista un Dumnezeu suveran. Dar dacă Dumnezeu este complet suveran și face ceea ce îi place, nicio creatură nu poate fi autonomă.

Este posibil să avem de-a face cu o mulțime de ființe, toate fiind libere în diverse grade, dar niciuna să nu fie suverană. Gradul de libertate este determinat de nivelul de putere, autoritate și responsabilitate ce se găsește la nivelul fiecăreia. Totuși, noi nu trăim în acest fel de univers. Există un Dumnezeu care este suveran, adică liber în sens absolut. Libertatea mea este întotdeauna o libertate limitată. Ea este întotdeauna constrânsă de suveranitatea lui Dumnezeu. Eu am libertatea de a face ceea ce îmi place, dar dacă libertatea mea intră în conflict cu voia decretivă a lui Dumnezeu, nu există niciun semn de întrebare cu privire la rezultat – voia decretivă a lui Dumnezeu va prevala în fața alegerii mele.

Se afirmă atât de des că suveranitatea lui Dumnezeu nu poate încălca niciodată libertatea omului în sensul în care suveranitatea Lui nu va încălca niciodată libertatea Lui, încât a devenit o axiomă acceptată fără vreo critică în cercurile creștine. Această perspectivă se apropie, dacă nu chiar trece în tărâmul blasfemiei, întrucât conține în ea ideea că suveranitatea lui Dumnezeu este limitată de libertatea omului. Dacă acest lucru ar fi adevărat, omul ar fi suveran, nu Dumnezeu, iar Dumnezeu ar fi înfrânat și limitat de puterea libertății omului. Așa cum am spus, implicația aceasta este blasfemiatoare, pentru că înalță creatura la statura Creatorului. Gloria lui Dumnezeu, măreția și onoarea Lui sunt denigrate, întrucât El este redus la statutul unei ființe secundare, neputincioase. Biblic vorbind însă, omul este liber, dar libertatea lui nu poate încălca niciodată și nu poate stăpâni peste suveranitatea lui Dumnezeu.

Eu și fiul meu suntem ființe morale libere, căci eu am o voință, și el are o voință. Totuși, când el era adolescent și locuia împreună cu mine, voința lui era mai adesea constrânsă de voința mea, decât să fie voința mea constrânsă de voința lui. În acea perioadă, eu aveam mai multă autoritate și mai multă putere în relația cu el, și astfel aveam o libertate de acțiune mai mare decât a lui. Așa este și în relația noastră cu Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu sunt infinite, iar libertatea Lui nu este niciodată încălcată de voința omului.

Nu există nicio contradicție între suveranitatea lui Dumnezeu și liberul arbitru al omului. Cei care văd o contradicție în aceasta, chiar dacă arată cu degetul către această discuție ca fiind o taină de nerezolvat, n-au înțeles taina. Misterul real legat de liberul arbitru ține de felul în care acesta a fost folosit de către Adam înainte a căderii.

OPȚIUNI ÎN ANALIZA PĂCATULUI LUI ADAM

Dacă Augustin a avut dreptate că Adam, înainte de a căde, a avut abilitatea de a păcătui și abilitatea de a nu păcătui, și că el a fost creat fără a avea vreo înclinație anterioară sau dispoziție față de păcat, atunci întrebarea cu care ne confruntăm este aceasta: „Cum a fost posibil ca o astfel de făptură, care nu a avut o dispoziție față de rău, să facă pasul către rău?” Atunci când analizăm această taină, aș vrea să prezint mai multe opțiuni care au fost aduse ca explicații.

În primul rând, putem formula ipoteza că Adam a căzut pentru că el a fost păcălit de viclenia Satanei, și pur și simplu nu și-a dat seama ce făcea. Sursa acestei ipoteze stă în accentul biblic pus pe viclenia diavolului. Satana, în șiretenia lui, a fost capabil să-i seducă pe Adam și Eva aducând confuzie asupra felului lor de a gândi. Astfel, slăbiciunea părinților noștri n-a fost una morală în natura lor, ci una intelectuală, în sensul în care ei au ratat să perceapă viclenia șarpelui. Ceea ce complică imaginea este faptul că Scripturile, în această situație, nu

Îi descriu pe Adam și Eva ca și cum ar fi fost complet amăgiți de dușmanul lor, ci dimpotrivă, ei cunoșteau pe deplin ceea ce le permisesse Dumnezeu și ceea ce nu le permisesse să facă. Ei n-ar fi putut să pretindă că n-au știut de porunca lui Dumnezeu, și să se folosească de aceasta ca de o scuză pentru nelegiuirea lor.

Există momente când ignoranța este scuzabilă, adică atunci când o astfel de ignoranță nu poate fi ajutată sau depășită. O astfel de ignoranță este corect descrisă de către Biserica Romano-Catolică prin expresia „ignoranța invincibilă”, ignoranța căreia îi lipsește puterea de a depăși propria stare. Ignoranța invincibilă scuză sau îi oferă celui om scutirea de vreo acuzație pentru vreun rău moral. Totuși, relatarea biblică respinge această opțiune în cazul lui Adam și Eva, căci Dumnezeu pronunță judecata asupra lor. Cu excepția situației în care judecata aceea ar fi fost arbitrară sau imorală din partea lui Dumnezeu Însuși, nu putem decât să concluzionăm că ceea ce Adam și Eva au făcut a fost fără scuză. Un Dumnezeu drept ajunge astfel să nu pedepsească neleguirile scuzabile. Fără îndoială, neleguirile *scuzabile* nu mai sunt nelegiuiri.

O altă opțiune este că Adam și Eva au fost forțați de Satana să nu-L asculte pe Dumnezeu. Aici vedem situația originală a afirmației: „diavolul m-a forțat să fac asta”. Totuși, dacă Satana, în fapt, i-a determinat prin forță să încalce Legea lui Dumnezeu, atunci putem din nou să găsim o scuză pentru acțiunile lor. Va trebui să concluzionăm că ei n-au acționat cu o măsură rezonabilă de libertate, ceea ce îi eliberează de culpabilitatea morală. O astfel de teorie încalcă învățătura clară a textului biblic, care nu ne vorbește despre vreo convingere prin forță din partea Satanei.

Biblia plasează în mod consecvent responsabilitatea, vinovăția, și culpabilitatea deplină asupra lui Adam și Eva. Ei au comis acel rău. Acțiunea lor a fost una rea.

Prin ce mijloace au făcut Adam și Eva o alegere rea? Dacă aplicăm analiza alegerii în cazul lui Adam, înainte de cădere, care este comună lui Augustin și Edwards, ne confruntăm cu o dilemă nerezolvabilă. Dacă Adam fusese creat cu o dispoziție complet neutră, fără vreo înclinație față de neprihănire sau față de rău, totuși ne vom confrunta cu același impas rațional pe care Edwards îl observă în cazul celor care ar vrea să îl impună omului de după cădere. O voință care nu are nicio predispoziție n-ar avea nicio motivație de a alege. Fără motivație, n-ar putea fi exista nicio alegere. Chiar dacă o astfel de alegere ar fi fost posibilă, n-ar mai fi fost însoțită de o semnificație morală.

Trebuie să cercetăm celelalte două alternative – că Adam a fost creat cu o predispoziție spre rău sau cu o predispoziție singulară spre bine. Ambele opțiuni sfârșesc în zidul de cremene al dificultăților intelectuale. Dacă prezumăm că Adam a fost creat cu o predispoziție față de rău, atunci aruncăm o umbră oribilă asupra caracterului lui Dumnezeu, căci acest lucru ar însemna că Dumnezeu l-a creat pe om cu o înclinație spre rău, după care l-a pedepsit pentru că a folosit acea înclinație pe care Dumnezeu Însuși a pus-o în sufletul lui. Într-un sens real, acest lucru l-ar face pe Dumnezeu autorul și, în ultimă instanță, responsabilul răutății omului. Fiecare pagină a Sfintei Scripturi respinge o astfel de perspectivă, căci ar transfera vinovăția de la om la Dumnezeu, în timp ce El este complet bun. Totuși, mulți adoptă această opțiune, călcând pe urmele pașilor criticismului, care spune că primul om s-a scuzat pe bună dreptate înaintea Creatorului prin a spune: „Femeia pe care [Tu] mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Geneza 3:12, subl.). De la Adam încoace, oamenii și-au manifestat starea de cădere în păcat prin a încerca să transfere vinovăția pentru acea cădere de la ei la Creatorul lor.

O a treia opțiune se referă la faptul că Dumnezeu l-a creat pe om cu o dispoziție doar către neprihănire. Dacă aceasta ar fi situația, atunci avem de-a face cu un efect fără o cauză eficientă. Cum este posibil ca o ființă creată cu înclinație doar către neprihănire să aleagă să facă un act rău?

ALTE ÎNCERCĂRI DE CLARIFICARE A TAINEI PĂCATULUI LUI ADAM

Eu am o antipatie nativă față de teologia dialectică – teologia care promovează frumusețea contradicțiilor și a afirmațiilor ilogice. Astfel, mi se pare inacceptabil să pot agreea cu un teolog neo-ortodox cu privire la originile păcatului lui Adam. Karl Barth denumește păcatul lui Adam „posibilitatea imposibilă”. Evident, Barth își îndreaptă atenția către taina complet inexplicabilă a nelegiurii lui Adam, ceea ce a fost rațional imposibil, după gândirea lui, și care, lucru de neconceput, s-a petrecut totuși, rămânând o taină de nepătruns și o bona fide pentru noi.

S-au făcut și alte încercări de a găsi un răspuns complex și sofisticat la această taină a nelegiurii. Una dintre sugestii a fost că păcatul lui Adam a fost asemenea oricărui alt păcat, anume o privațiune, o corupție sau o negare a ceva ce era, inerent și intrinsec, un lucru bun. Cu alte cuvinte, Adam fusese creat cu o înclinație morală bună. Apetitul și dorințele lui au fost continuu bune și, ca rezultat, ne-am putea aștepta ca acțiunile lui să fi fost la fel de bune. Totuși, ni se sugerează că, în complexitatea alegerilor morale, uneori o voință îndreptată către bine – care a fost dirijată de o dorință în ea însăși bună – poate fi folosită greșit și abuzată spre un obiectiv rău. Exemplul suprem al unei astfel de situații întortocheate s-a petrecut la ispitirea lui Isus, cel de-al doilea și noul Adam.

În cadrul ispitirii lui Isus în pustie, Satana a venit la El în mijlocului unui post prelungit. Este probabil corect să presupunem că, în acel moment, Isus avea o nevoie deosebită de hrană. Acea dorință naturală omenească de a mânca nu avea atașată ei niciun fel de chestiune imorală. Cineva s-ar putea aștepta ca un om înfometat să aibă dorința de a mânca. Totuși, Isus a vrut să asculte de Dumnezeu prin acest act de deprivare de hrană. Când Satana a venit la Isus și I-a sugerat să transforme pietrele în pâine, Satana a apelat la un apetit perfect normal și la o dorință legitimă existentă în Isus. Totuși, dorința lui Isus de

a asculta de Tatăl a fost mai profundă decât dorința de a se hrăni. Astfel, plin de o dorință cu totul neprihănită, El a fost capabil să iasă victorios în fața ispitei Satanei.

Dar teoria merge mai departe în felul următor: poate că există ceva bun care l-a determinat pe Adam să cadă, ceva care în sinea lui a fost bun, dar care a putut fi folosit greșit și abuzat prin influențele amăgitoare ale Satanei. O astfel de explicație evident că ajută la a face căderea în păcat mai ușor de înțeles, dar ea nu reușește decât câțiva pași către eșecul complet. În elementul ei esențial, această explicație nu reușește să demonstreze și să cuantifice cât de mult putea fi distorsionată această dorință bună, trecând peste obligația anterioară de a asculta de Dumnezeu. La un anumit moment, înainte ca actul neascultării să aibă loc, Adam trebuie să fi avut dorința neascultării față de Dumnezeu, care a fost mai puternică decât dorința ascultării de El. Chiar în acel moment, căderea deja avusese loc, pentru că chiar dorința de a acționa împotriva lui Dumnezeu prin neascultare este în ea însăși un lucru păcătos.

Voi părăsi chestiunea căderii lui Adam, în virtutea exersării voinței sale libere, să fie explicată de teologii mai competenți și mai profunzi. A da vina pe limitările finite ale omului înseamnă în realitate să dai vina pe Dumnezeu, care l-a făcut astfel pe om. Biblic vorbind, chestiunea a fost și va rămâne întotdeauna una morală. Omul a primit porunca din partea Creatorului să nu păcătuiască, dar el a ales păcatul, chiar dacă nici Dumnezeu și nimeni altcineva nu l-a forțat să facă asta. Omul a ales acest lucru în inima lui.

În consecință, încercarea de a găsi răspunsul la chestiunile de proces ale păcatului omului este una prin care pătrundem în tărâmul tainei celei mai profunde. Poate că tot ce putem face, în esență, este să recunoaștem realitatea păcatului *nostru* și responsabilitatea *noastră* pentru acesta. Chiar dacă nu îl putem explica, cu siguranță că putem spune că știm suficient pentru a-l mărturisi. Nu trebuie să atribuim niciodată cauza pentru păcatele noastre lui Dumnezeu sau să adoptăm

vreo gândire care să ne găsească scuze pentru responsabilitatea morală pe care Scriptura ne-o atribuie cu claritate.

Unii au criticat credința creștină pentru incapacitatea ei de a oferi un răspuns satisfăcător la chestiunea păcatului. Realitatea este că și alte religii se află într-o dilemă asemănătoare. Unele răspund pur și simplu prin a respinge realitatea răului – o cale de ieșire ușoară, dar absurdă. Doar creștinismul se confruntă deschis cu realitatea păcatului prin a oferi o cale de scăpare dinaintea consecințelor acestuia.

Soluția creștină la problema păcatului este radical de diferită față de ceea ce oferă alte religii, căci ea este centrată în Persoana și lucrarea lui Isus Hristos. Prin jertfa Lui perfectă, care are eficacitatea ștergerii păcatelor credincioșilor, noi am devenit neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Totuși, acea neprihănire nu ne dă permisiunea să facem ce ne place. Trebuie să căutăm să împlinim voia preceptivă a lui Dumnezeu, în special în timp ce înotăm prin apele periculoase ale dilemelor morale, etice și sociale ale veacului nostru.

Chiar dacă am discutat aspectele mai teologice legate de voia omului și voia lui Dumnezeu, ne rămân înaintea două acte subiecte: voia lui Dumnezeu pentru *vocația* noastră, și pentru *căsătorie*. Aceste două aspecte practice ocupă centrul scenei în viețile personale. Ce putem învăța despre voia lui Dumnezeu și voia omului în relație cu aceste aspecte vitale ale vieții? Următoarele capitole oferă sfaturi pentru a ne călăuzi în a lua decizii aceste domenii de importanță majoră pentru noi.

Capitolul 3

VOIA LUI DUMNEZEU ȘI VOCAȚIA TA

Atunci când facem cunoștință cu alți oameni, ne sunt puse în general următoarele trei întrebări: „Cum te numești?”, „De unde ești?” și „Cu ce te ocupi?” Cea de-a treia întrebare este una care ne preocupă în acest capitol.

„Cu ce te ocupi?” este evident o întrebare despre ocupația, cariera sau vocația cuiva. Oamenii vor să știe care este ocupația sau slujirea care ne definește sau care ne ajută să împlinim aspirațiile personale.

Noi toți suntem obișnuiți cu zicala, „munca fără joacă îl face pe Ionică fără vlagă”. Înțelegem că viața este mai mult decât muncă. Ne dedicăm un timp anume recreației, odihnei, jocului și altor activități care nu sunt parte din felul în care ne folosim în principal timpul, prin munca noastră. Totuși, o bună parte a vieților noastre se îndreaptă către lucrul nostru, și este atât de cuprinzător și consumator de timp, încât avem tendința de a înțelege identitatea personală în lumina sau prin intermediul muncii noastre.

Indiferent ce altceva am fi, suntem creaturi implicate în muncă. Acesta a fost planul creației, căci Dumnezeu Însuși este un Dumnezeu care lucrează. Încă de la momentul creației, El le-a dat părinților noștri responsabilități legate de muncă. Adam și Eva erau chemați să se ocupe de îngrijirea pământului, să pună nume animalelor și să stăpânească peste pământ prin responsabilitatea de coordonare. Toate aceste activități cereau timp, energie și resurse – pe scurt, muncă.

Uneori noi cădem în capcana de a ne imagina că munca este o pedeapsă pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca rezultat al căderii în păcat a lui Adam, în grădina Edenului. Trebuie să ne amintim totuși că munca a fost dată omului *înainte* de cădere. Evident, din cauza căderii, munca noastră are asociată ei poveri suplimentare. Chiar și printre plantele bune pe care căutăm să le cultivăm se poate vedea un amestec de spini și măracini. Munca noastră se face cu sudoarea frunții. Acestea au fost unele dintre pedepsele pentru păcat, dar munca în sine a fost parte din privilegiul glorios dat oamenilor și femeilor la creație. Este imposibil să înțelegem umanitatea noastră fără a înțelege importanța centrală a muncii.

Majoritatea dintre noi ne petrecem tinerețea pregătindu-ne și antrenându-ne pentru o activitate productivă de o viață întreagă. Creștinul sensibil înțelege că, prin ocupația sa, el este responsabil să aibă o contribuție la Împărăția lui Dumnezeu, să îplinească un mandat divin, să răspundă unei chemări sfinte ca slujitor al Dumnezeului celui viu. Un astfel de creștin va fi direct interesat să descopere cum să Îl slujească mai bine pe Dumnezeu prin munca lui.

VOCAȚIA ȘI CHEMAREA

Ideea de vocație este bazată pe premisa teologică a unei chemări divine. Cuvântul *vocație* provine din termenul latin care are sensul de „chemare”. În societatea seculară, aspectul religios al termenului și-a pierdut semnificația, devenind un simplu sinonim al ideii de *carieră*.

Voi folosi în cele ce urmează termenul *vocație* în sensul lui original: o chemare divină de a împlini o sarcină sau responsabilitate pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Întrebarea cu care creștinii se luptă este aceasta: „Mă aflu eu în centrul voii lui Dumnezeu cu privire la vocația mea?” Cu alte cuvinte, „Fac eu în viața mea ceea ce Dumnezeu vrea să fac?” Aici, chestiunea voii lui Dumnezeu devine foarte practică, căci se referă la acea dimensiune a vieții mele care îmi ocupă majoritatea orelor din zi și care are cel mai mare impact asupra modelării personalității mele.

Dacă Biblia ne învață ceva în această privință, ea ne învață că Dumnezeu este un Dumnezeu care cheamă. Lumea a fost chemată să fie creată prin Creatorul atotputernic: „Să fie lumină! Și a fost lumină” (Geneza 1:3). De asemenea, Dumnezeu Își cheamă poporul la pocăință, la convertire și la a deveni membri în familia Lui. În plus, El ne cheamă să-L slujim în Împărăția Lui, folosindu-ne cel mai bine de darurile și talentele noastre. Totuși, ne stă înaintea întrebarea aceasta: „Cum pot să știu care este chemarea mea specifică, vocațională?”

Una dintre cele mai mari tragedii ale societății moderne este că, deși piața de locuri de muncă este vastă și complexă, cu un număr infinit de cariere posibile, sistemele educaționale care ne pregătesc au tendința de a ne ghida și de a ne călăuzi către un număr foarte îngust de alegeri ocupaționale. Când am absolvit liceul și m-am îndreptat către universitate, o mare parte a discuției legată de viitorul meu s-a concentrat pe aspirațiile de carieră. La acea vreme, părea că fiecare persoană se îndrepta către o carieră inginerească. Cultura mecanizată a anilor 1950 oferea mii de locuri de muncă în inginerie. Campusurile universitare au ajuns inundate de tineri aspiranți la profesia de inginer.

Îmi aduc aminte de asemenea de criza inginerilor pe piața muncii, criză care a avut loc în anii 1970. Circulau peste tot relatări despre oameni care aveau doctorate în inginerie, dar care erau șomeri sau spălau vasele la cantina locală, pur și simplu pentru că nu erau dispo-

nibile suficiente locuri de muncă pentru ingineri. Același lucru s-ar putea spune și despre absolvenții de facultăți pedagogice. Locurile de muncă disponibile în domeniul educațional au devenit din ce în ce mai puține, în timp ce numărul candidaților era tot mai mare. Criza a fost accentuată și de publicitatea greșit îndreptată și de consilierea care i-a dirijat pe unii tineri către roluri ocupaționale care erau deja suficient de bine ocupate în societate.

În perioada de început a secolului 20, alegerea locului de muncă era mult mai ușoară, întrucât vasta majoritate a copiilor din America își petreceau timpul pregătindu-se pentru o viață petrecută în agricultură. Astăzi, cel mult 2% din populație mai este angajată în agricultură, o descreștere radicală a unei ocupații, lucru care a deschis ușa unui număr vast de alte meserii.

CUM SĂ ÎȚI GĂSEȘTI VOCAȚIA

Chestiunea vocației devine o criză în două momente majore ale vieții. Primul are loc în adolescența târzie, când o persoană este presată să decidă ce abilități și ce educație trebuie să capete pentru a se folosi mai târziu de acestea. Unii studenți în primul an de facultate se simt presați să aleagă o specializare chiar din primul an, înainte de a cunoaște care sunt opțiunile disponibile și limitele abilităților lor.

Cea de-a doua perioadă din viață când vocația devine critică este cea de mijloc, când o persoană trăiește un sentiment de frustrare, eșec sau lipsă de împlinire în slujba curentă. Acea persoană se poate întreba: „Mi-am irosit oare viața? Sunt cumva condamnat veșnic la o slujbă care mi se pare lipsită de sens, împlinire, dar plină de frustrare?” Astfel de întrebări accentuează faptul că slujba consilierii vocaționale este o parte majoră a consilierii pastorale în America, imediat după consilierea familială.

De asemenea, trebuie să luăm în considerare faptul că frustrarea vocațională este o cauză majoră a dezacordurilor maritale și problemelor de familie. Astfel, este important să abordăm chestiunea vocației cu mare grijă, atât în stadiile timpurii ale dezvoltării adolescenților, cât și în stadiile de mai târziu, când simțul frustrării își face loc.

Problema discernerii chemării personale se concentrează în principal pe patru întrebări importante:

1. Ce anume *pot* face?
2. Ce-mi *place* să fac?
3. Ce mi-ar plăcea să fiu *capabil* să fac?
4. Ce ar *trebui* să fac?

Ultima întrebare poate să rănească conștiința celui sensibil. Pentru a începe să răspundem acesteia, trebuie să aruncăm o privire peste celelalte trei întrebări, întrucât ele sunt legate îndeaproape de ultima întrebare, „Ce ar trebui să fac?”

Ce pot să fac? Evaluarea rezonabilă a abilităților, îndemânărilor și aptitudinilor noastre este un element crucial și elementar în procesul de luare a deciziei cu privire la alegerea vocației. Trebuie să ne punem întrebări de genul: „Care sunt abilitățile mele? Ce sunt echipat să fac?”

Noi am putea să obiecta spunând că atât Moise cât și Ieremia au protestat împotriva chemării lui Dumnezeu prin a spune că nu erau echipați pentru acea slujire. Moise a protestat pretinzând că avea o abilitate limitată de a vorbi, în timp ce Ieremia I-a reamintit Creatorului său de tinerețea lui. Amândoi au avut parte de mustrarea lui Dumnezeu pentru că au căutat să evadeze și să fugă de chemarea divină pe baza pretenției lor superficiale că le lipsea abilitatea de a se achita de chemarea primită.

Nici Moise și nici Ieremia nu a avut o înțelegere deplină a ceea ce era necesar pentru a duce la îndeplinire chemarea pe care Dumnezeu le-a dat-o. De exemplu, Moise a protestat spunând că îi lipsea abilitatea de a vorbi, dar Dumnezeu îl pregătise pe Aaron ca să-l ajute pe Moise cu acea parte a lucrării. Ceea ce Dumnezeu cerea era conducerea ascultătoare din partea lui Moise, căci vorbirea în public avea să fie delegată altuia. Este evident că Dumnezeu luase deja în considerare darurile, abilitățile și aptitudinile lui Moise, înainte de a-l chema.

Trebuie să ne reamintim că Dumnezeu este Managerul perfect. El este eficient în selecția Lui, în chemarea oamenilor potrivit darurilor și talentelor pe care El le-a dat acestora. Strategia Satanei este aceea de a-i manipula pe creștini să ocupe poziții pentru care nu au nicio abilitate sau îndemânare de a performa bine. Satana însuși este foarte eficient în a-i direcționa pe creștini către ineficiență și inutilitate.

Dar ce pot face eu? Această întrebare poate să-și găsească răspunsul prin cercetări ale eficienței, prin analiza punctelor tari și a punctelor slabe, ci printr-o evaluare serioasă a performanțelor noastre din trecut. Abilitățile și performanțele noastre pot fi și sunt măsurate în modalități sofisticate în societatea noastră. Trebuie să cunoaștem parametrii abilităților noastre.

Oamenii candidează adesea pentru slujbe pentru care nu au nicio abilitate. Acest lucru este un adevăr trist și care se aplică chiar și în biserică și în slujirile creștine legate de aceasta. Unii însetează să fie implicați integral în slujirea creștină, dar le lipsesc abilitatea și darurile necesare pentru acea slujbă specifică. De exemplu, ei pot avea pregătire academică pentru slujba pastorală, dar le lipsesc abilitățile manageriale sau abilitatea de a lucra cu oamenii, așa încât să poată fi păstori eficienți.

Poate că cel mai important principiu din Scriptură cu privire la abilități se găsește în îndemnul lui Pavel de a ne face o analiză serioasă a propriilor persoane, de a nu avea păreri prea înalte despre noi înșine

(Romani 12:3). Putem face o evaluare onestă și clară a ceea ce suntem capabili să facem sau nu, și astfel să acționăm în consecință.

Tânărul are o întrebare diferită: Ce mi-ar plăcea să fiu capabil să fac? O astfel de persoană poate să-și fi dezvoltat foarte puține abilități sau să aibă o bază educațională săracă, dar conștientizează că are suficient timp pentru a căpăta abilități și talente prin educație sau prin training vocațional.

În acest punct devine relevant conceptul de aptitudine. Aptitudinea implică abilitățile latente ale unei persoane alături de abilitățile sale însușite. O persoană poate avea o anumită aptitudine pentru lucruri mecanice, dar să nu aibă nicio aptitudine pentru lucruri abstracte. Această persoană poate să-și dorească să fie un filozof, dar ar face o investiție cu mult mai bună a timpului său învățând cum să fie un mecanic de aeronave. Cu toate acestea, preferințele rămân importante. Trebuie să facem pasul în acel domeniu al experienței omenești care este critic și înfricoșător, domeniu denumit *motivație*.

ABILITĂȚILE MOTIVATE

Cercetările făcute indică faptul că majoritatea oamenilor posedă mai mult de o abilitate, și că abilitățile lor pot fi împărțite în două categorii de bază: abilități *motivate* și abilități *nemotivate*. Abilitatea nemotivată este o îndemânare sau un atu pe care o persoană o are, dar nu este motivată să se folosească de ea. Anumiți oameni sunt foarte buni să facă anumite lucruri, dar nu găsesc nicio împlinire sau bucurie anume în a face acele lucruri. Pentru ei, să-i pui să facă așa ceva le provoacă durere și întristare. Ei pot fi foarte buni în ceea ce fac, dar pentru un motiv sau altul, o astfel de sarcină li se pare odioasă.

Știu de o tânără care, în prima parte a anilor adolescenței, a atras atenția întregii țări datorită abilității ei deosebite la jocul de golf. În timp ce era încă în anii adolescenței, ea a ajuns să câștige campionatul

național de golf. Totuși, când a venit timpul ca, odată cu fetele de vârstă ei, să se îndrepte către o profesie anume, ea a ales o vocație diferită, nu ca urmare a unei chemări mai înalte de a căuta o vocație mai spirituală decât sportul profesionist, ci pentru că golful i se părea foarte neplăcut. Această atitudine a ei a venit ca rezultat al presiunii uriașe a tatălui său ca ea să devină o jucătoare de golf foarte eficientă, încă de copil. Când a ajuns la vârsta la care nu s-a mai aflat sub autoritatea părintească, ea a decis să facă altceva. Avea abilitatea de a deveni jucătoare de golf profesionist, dar i-a lipsit motivația.

Am putea să ne punem acum următoarea întrebare: „Cum a putut ea să devină atât de eficientă dacă nu fusese motivată să performeze bine în jocurile de golf?” Trebuie să conștientizăm că ea fusese motivată să devină eficientă, dar motivația ei a fost în mare măsură bazată pe frica de tatăl ei. Ca să îi facă pe plac tatălui ei, ea s-a disciplinat în vederea căpătării îndemânării pe care altfel, din proprie dorință, n-ar fi căutat niciodată să și-o însușească. Odată ce s-a eliberat de autoritatea lui, ea și-a îndreptat motivațiile vocaționale într-o altă direcție. Morala acestei povești este evidentă. Persoana care își dedică măsura deplină a timpului și energiei către o abilitate nemotivată este ca o oală sub presiune, în care fierbe frustrarea.

Este adevărat că noi, creștini fiind, nu avem întotdeauna luxul de a face lucrurile pe care am dori să le facem. Dumnezeu ne cheamă la sacrificiu și să fim dornici să fim părtași umilinței lui Hristos. Evident, trăim în mijlocul unui război și, creștini fiind, ne-am înrolat pentru întreaga bătălie. N-ar trebui să ignorăm niciodată responsabilitatea noastră copleșitoare față de Împărăția lui Dumnezeu. Fiind chemați să fim slujitori, suntem în același timp chemați la ascultare. Uneori, suntem chemați să facem lucruri de care nu ne bucurăm în mod deosebit. Cu toate acestea, noi aducem motivația noastră în conformare față de chemarea noastră, și chemarea în conformare față de motivația noastră.

În astfel de circumstanțe, Isus n-ar fi trebuit să Își dorească să meargă la cruce, dacă ne uităm la felul în care Și-a exprimat agonia în Grădina Ghetsimani. În același timp, El a avut o dorință supremă și o motivație de a face voia Tatălui Său. Aceasta era „hrana și băutura” Lui, elementul către care s-a concentrat zelul Său. Când I s-a confirmat că era voia Tatălui Său să-Și dea viața, Isus a fost motivat să o împlinească, într-un sens vital și real.

Haideți să extindem conceptul de slujire și ascultare la analogia războiului dintre oameni. O criză se ivește într-o națiune, și poporul este chemat la apărarea țării. Părăsind siguranța și confortul caselor și slujbelor lor, ei fac sacrificii prin a se înrola în serviciul militar. Nu sunt creștinii chemați să facă același lucru? Cu siguranță că există un sens în care suntem chemați la asta. Totuși, în contextul armatelor pământestești, există un număr destul de vast de slujbe în armată, și pentru unele suntem mai potriviți, în timp ce pentru altele nu. Unele responsabilități militare vor fi mai potrivite cu abilitățile noastre motivate și cu modelele noastre de comportament, în timp ce altele vor fi complet incompatibile cu abilitățile noastre motivate. Chiar și în contextul serviciului jertfitor, o analiză a motivației este un ingredient vital în stabilirea vocației noastre.

Unii indivizi mai tari din societatea noastră lucrează pe cont propriu și li se pare complet inutil să se potrivească într-o structură organizațională care implică supervizori, șefi și linii de autoritate. Totuși, majoritatea dintre noi ne ducem viețile noastre la serviciu în contextul unei organizații. Aici ne confruntăm cu problema *potrivirii*. Se potrivesc slujbele noastre cu darurile, talentele și aspirațiile noastre? Se potrivesc abilitățile noastre motivate cu locurile noastre de muncă? Gradul în care cerințele locului de muncă și abilitățile noastre motivate se potrivesc determină adesea utilitatea noastră și nivelul satisfacției personale.

Când motivațiile personale nu se potrivesc cu descrierea slujbei, mulți oameni suferă. Primul care suferă este individul, pentru că lucrează la un loc de muncă ce nu se potrivește cu abilitățile sale motivate. Întrucât el se află într-un loc de muncă pentru care este nepotrivit, tinde să fie mai puțin eficient și mai puțin productiv. De asemenea, el creează probleme pentru ceilalți din organizație, întrucât frustrarea lui se revarsă dincolo de propria persoană și are un efect negativ asupra grupului.

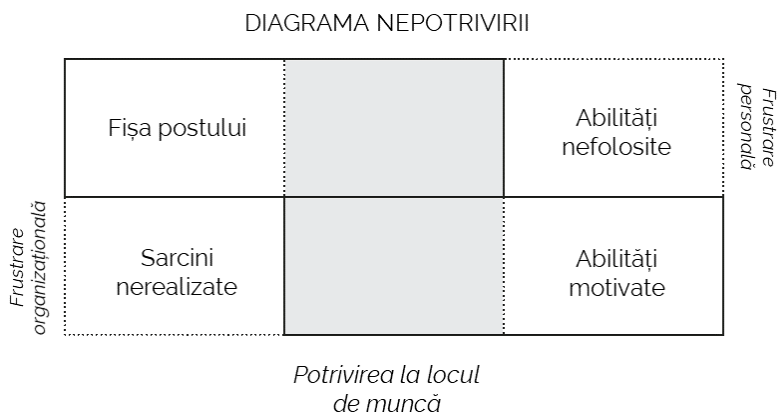
Unii dintre noi suntem suficient de „sfințiți” pentru a duce la bun sfârșit sarcinile care ni se dau, făcându-le la fel de bine ca și pe sarcinile care ne plac cel mai mult. Totuși, oamenii de acest fel reprezintă o minoritate infimezimală în totalul forței de muncă. Cercetările arată în mod repetat că există o tendință puternică a oamenilor să facă ceea ce sunt motivați să facă, indiferent ce sunt chemați să facă, potrivit fișei de post. Altfel spus, ei petrec majoritatea timpului lor și a efortului lor făcând ce doresc să facă, mai degrabă decât ceea ce, în fapt, le cere fișa postului. O astfel de investiție de timp și energie poate fi costisitoare pentru o companie sau organizație.

Diagramele simple de mai jos prezintă relațiile dintre modelele abilităților motivate și fișele de post. Ele au fost împrumutate de la People Management, o organizație din Connecticut. People Management îi ajută pe oameni să deosebească abilitățile lor motivate și organizațiile să coordoneze abilitățile și motivațiile angajaților lor în linie cu nevoile și obiectivele organizației. Acest fel de ghidare acționează nu doar în industria seculară, ci și în structurile bisericilor și în vocațiile sacre.

În această diagramă, partea de stânga sus prezintă fișa postului unui angajat, care include sarcinile cerute de la el pentru funcționarea optimă a organizației.

Partea din dreapta jos prezintă abilitățile motivate ale angajatului. Zona hașurată reprezintă zona potrivirii cu slujba. Ea nu se găsește

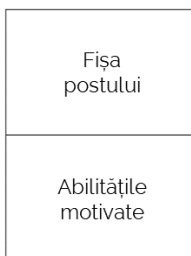
în echilibru. O parte a abilităților motivate ale angajatului nu sunt folosite. Acest lucru produce frustrare pentru angajat.

De asemenea, o mare parte a descrierii slujbei organizaționale este fie lăsată neîmplinită, fie este făcută cu un grad redus de eficiență. Rezultatul este frustrarea la nivelul organizației. Acest model vorbește despre problemele care survin atât pentru angajați, cât și pentru organizație. În astfel de cazuri, trebuie făcute schimbări.

Diagrama de mai jos prezintă o potrivire ideală între descrierea slujbei și abilitățile motivate. Rezultatul este satisfacția și împlinirea atât pentru angajați, cât și pentru organizație.

POTRIVIRE ÎN ORGANIZAȚIE

Datorită influenței spiritului monahal al maniheismului, creștinii timpurii și-au însușit ideea că singura cale prin care ar putea să-L slujească pe Dumnezeu ar fi să-și trăiască viețile pe un pat de cuie. Era prezumat că a te îmbarca pe o cale a slujirii implica lepădarea de sine în acest fel. Virtutea reală nu putea fi găsită decât prin a fi pe cât de mizer puteai. Totuși, dacă Dumnezeu ne-a chemat cu adevărat să ne dedicăm celor mai neplăcute sarcini posibile, El ar trebui să fie liderul cosmic al managerilor răi.

Scripturile descriu într-un mod diferit stilul de management al lui Dumnezeu. Dumnezeu gestionează poporul Său prin a ne zidi într-un trup, potrivit abilităților noastre și dorințelor noastre. El ne dă daruri fiecăruia, în poporul Lui. Fiecare creștin are daruri din partea Domnului pentru a împlini o vocație divină. Alături de dar, Dumnezeu ne dă și o dorință sau motivație ca să ne folosim de acel dar.

CE AR TREBUI SĂ FACEM?

Acest lucru ne conduce la ultima și cea mai importantă întrebare: „Ce ar trebui să fac?” Cel mai practic sfat pe care ți-l pot da este să faci ceea ce îți indică modelul tău de abilități motivate, și să faci acest lucru cu cel mai înalt nivel al motivației. Dacă ceea ce ți-ar plăcea să faci poate fi o slujire față de Dumnezeu, atunci ar trebui să faci acel lucru prin orice mijloc legitim.

Aici intervine o constrângere vitală: voia preceptivă a lui Dumnezeu. Dacă abilitatea cea mai mare a unei femei și motivația ei cea mai mare este să fie o prostituată, iar abilitatea motivată a unui bărbat este să fie cel mai mare jefuitor de bănci din lume, atunci este evident că obiectivele lor vocaționale trebuie să fie ajustate. Împlinirea în acest fel a abilităților motivate i-ar conduce pe astfel de oameni în conflict direct cu voia preceptivă a lui Dumnezeu.

Dacă am analiza cu atenție cauzele primare ale abilității motivate a jefuitorului de bancă și ale abilității motivate a prostituatei, probabil că vom descoperi abilități motivate primare care pot fi dirijate în mod profitabil și productiv către scopuri evlavioase. Trebuie nu doar să aducem abilitățile noastre motivate în ascultare de Legea lui Dumnezeu, ci să ne asigurăm și de faptul că vocația pe care o alegem are binecuvântarea lui Dumnezeu.

De exemplu, este evident că nu e nimic greșit când cineva își dedică viața practicării medicinei, pentru că vedem binele pe care medicina îl poate face în ce privește alinarea suferințelor. De asemenea, înțelegem că lumea are nevoie de pâine pentru a se hrăni și că vocația unui brutar, în cazul unei persoane care este motivată și capabilă să facă așa ceva, este o îndeletnicire evlavioasă. Isus Însuși a petrecut mulți dintre anii cât a trăit pe pământ nu în predicare sau învățare, ci fiind un tâmplar, având o ocupație legitimă. În decursul acelor ani, Isus s-a aflat în centrul voii lui Dumnezeu.

Orice vocație care împlinește nevoile lumii lui Dumnezeu poate fi considerată o chemare divină. Subliniez acest lucru datorită tendinței din cercurile creștine de a gândi că doar cei care slujesc cu normă întreagă într-o lucrare creștină ar fi oameni sensibili față de vocația divină, ca și cum predicarea ar fi singura ocupație legitimă la care Dumnezeu ne-a chemat. O lectură simplă a Scripturii va scoate la iveală greșeala unei astfel de gândiri. Templul a fost construit în Vechiul Testament nu doar prin supravegherea înțeleaptă a lui Solomon, ci și prin iscusința acelor care au fost dăruiți divin în sculptură, tâmplărie și așa mai departe.

Vocația lui David ca păstor, vocația lui Avraam ca negustor, vocația lui Pavel ca făcător de corturi – toate sunt considerate parte din planul lui Dumnezeu de a împlini răscumpărarea. Când Dumnezeu i-a

creat pe Adam și Eva, niciunul n-a fost chemat să fie un lucrător profesionist cu normă întregă în vreo structură eclezială, ci ei au fost chemați, în esență, să fie fermieri.

O vocație este ceva ce primim de la Dumnezeu. El este Cel care ne cheamă. El ar putea să nu ne cheme în același fel în care l-a chemat pe Moise, prin a-Și face apariția într-un rug aprins și prin a oferi un set specific de porunci. Dimpotrivă, El ne cheamă în mod uzual în interiorul nostru și prin a ne dăruia anumite daruri, talente și aspirații. Voia Lui suverană și invizibilă este în mod evident la lucru în peisaj, prin a ne pregăti să ne asumăm chemări specifice în via Lui.

CHEMAREA EXTERNĂ DIN PARTEA OAMENILOR

În plus față de chemarea interioară din partea lui Dumnezeu, noi recunoaștem că există și o chemare exterioară la muncă, o chemare care vine din partea oamenilor care ne solicită serviciile pentru misiunea sau obiectivele lor specifice. Putem fi chemați de către o biserică să fim predicatori sau de către o companie să fim constructori sau transportatori. De fiecare dată când o organizație publică o reclamă într-un ziar, este formulată o chemare așa încât lucrătorii capabili să vină și să-și potrivească darurile și talentele cu o nevoie ce este prezentată.

Anumiți creștini au susținut că nevoia constituie întotdeauna și chemarea. Ei spun că există o nevoie de evangheliști și, prin urmare, fiecare creștin trebuie să fie un evanghelist. Sunt de acord că trebuie să luăm în considerare nevoile Împărăției lui Dumnezeu atunci când luăm decizii de natură vocațională. Totuși, faptul că lumea are nevoie de evangheliști nu implică în mod necesar că fiecare creștin din această lume este chemat să fie evanghelist. Din nou, Noul Testament arată clar că nu toți sunt chemați să fie predicatori sau administratori. Biserica este compusă din oameni care au o varietate de daruri, talente și

vocații. Nu trebuie să formulăm o prezumție simplistă și pasivă care să spună că nevoia constituie în ea însăși chemarea.

Evident că prezența unei nevoi cere ca poporul lui Dumnezeu să se străduiască să împlinească acea nevoie. Totuși, asta nu înseamnă în mod necesar că oamenii care nu sunt echipați să împlinească nevoia ar fi în vreun fel forțați să umple acel gol. De exemplu, este responsabilitatea fiecărui creștin ajute în mandatul evanghelizării. Totuși, nu este responsabilitatea fiecărui creștin să fie un evanghelist. Eu nu sunt un evanghelist, chiar dacă contribui la evanghelizare prin a predica despre teologia evanghelizării și prin a contribui cu bani la împlinirea mandatului evanghelizării de către biserică. Eu fac acele lucruri așa încât cei care au darul și motivația să poată fi chemați, instruiți, echipați și trimiși în lume ca evangheliști. Eu particip la responsabilitatea trupului lui Hristos de a se îngriji ca acea responsabilitate să fie împlinită, dar nu eu sunt acela care împlinește aceea slujire prin a fi un evanghelist practicant. Și aș putea spune același lucru despre o mulțime de alte vocații.

Cum ne afectează alții chemarea vocațională? Avem nevoie să ascultăm de părerea comunității credincioșilor și a prietenilor. Uneori, darurile și abilitățile noastre sunt mai evidente pentru cei din jurul nostru decât pentru noi. Sfatul multora și evaluarea grupului sunt considerații importante în căutarea noastră după vocație. Cu toate acestea, trebuie să ridicăm stegulețul de avertizare. Judecata grupului nu este întotdeauna corectă. Faptul că un anume grup sau un anume individ crede că ar trebui să împlinim o anumită slujire nu este o garanție că aceea este voia lui Dumnezeu.

Eu am trecut printr-o perioadă în viața mea când am fost șomer vreme de șase luni. În decursul acelei perioade, am avut cinci oferte de muncă diferite, fiecare într-un oraș diferit din Statele Unite. Cinci prieteni diferiți au venit la mine și mi-au spus cu sinceritate și cu un zel urgent că erau siguri că Dumnezeu voia să accept fiecare dintre acele

slujbe. Asta însemna că, dacă toți cinci aveau o acces direct la voia lui Dumnezeu, El ar fi vrut ca eu să am cinci locuri de muncă cu normă întreagă și să trăiesc în cinci orașe diferite din America în același timp. Le-am explicat prietenilor mei că știam că sunt un om păcătos, dar că încă nu descoperisem darul de a fi prezent simultan în mai multe locuri. Pur și simplu nu puteam să accept toate cele cinci slujbe. Evident că cineva greșea în estimarea lui cu privire la voia lui Dumnezeu pentru viața mea.

Mi se pare foarte dificil să rezist în fața presiunilor care vin din partea oamenilor ce sunt siguri că știu ce vrea Dumnezeu să fac cu viața mea. Toți experimentăm acest fel de presiune, așa că trebuie să fim atenți în a cărui judecată ne punem încrederea. Trebuie să fim capabili să facem distincție între judecata sănătoasă și interesele personale ale altor oameni.

Așa cum s-au petrecut evenimentele, am acceptat a șasea ofertă de slujbă, pentru care nimeni n-a venit la mine în miezul nopții cu o telegramă de la Dumnezeu. Eram convins că cea de-a șasea slujbă era cea care se potrivea cu abilitățile mele în ce privește lucrurile pe care trebuia să le fac.

IA ÎN CALCUL CONSECINȚELE PREDICTIBILE

Un ultim aspect care este adesea neglijat, dar care este de o importanță crucială, ține de consecințele predictibile ale slujbei respective. A accepta un loc de muncă doar pentru oferta financiară sau din cauza amplasării geografice este o greșeală tragică. Dacă ar fi după mine, mi-ar plăcea să am un salariu de 1 milion \$/an, să fiu profesor de teologie, și să trăiesc undeva unde clima este blândă 12 luni/an. În momentul de față, sunt profesor de teologie, trăiesc în Florida, dar câștig cu mult sub 1 milion \$/an. Undeva, pe această cale, a trebuit să iau

o decizie cu privire la prioritățile mele. Era oare obiectivul meu să câștig 1 milion \$ sau doream să iau aminte la chemarea mea vocațională? Apoi locul unde aveam să mă stabilesc a fost determinat de circumstanțele vocației mele.

Descrierile slujbelor au consecințe pe termen lung și pe termen scurt. Gândiți-vă la cazul lui Avraam și al nepotului său Lot, care au trăit și au locuit împreună în țara promisă. Conflictul dintre angajații lor a făcut necesar ca ei să își împartă teritoriul pe care îl ocupau. Avraam i-a dat lui Lot posibilitatea să aleagă primul, oferindu-i oricare jumătate și-ar fi dorit-o. Lot s-a uitat către zona aridă de peste Iordan, apoi a privit către valea fertilă din apropierea orașului. El a gândit pentru o clipă: „Dacă iau valea fertilă, vacile mele pot paște acolo și se pot îngrășa. Distanța până la piața din oraș este scurtă. Profitul meu va fi mare”. Atunci când a luat în considerare afacerea lui, Lot a optat pentru zonele fertile din jurul orașului și l-a lăsat pe Avraam cu ținutul arid. Alegerea lui Lot a fost strălucitoare – din perspectiva creșterii animalelor. El nu și-a pus întrebarea, „Unde va merge familia mea la școală? Unde va merge familia mea la biserică?” Orașul lângă care el ales să locuiască era Sodoma – un loc deosebit de bun pentru a crește vaci. Consecințele pe termen scurt sunau bine, dar a locui pe termen lung în Sodoma s-a dovedit a fi un dezastru în multe privințe.

Cum te vor afecta deciziile tale cu privire la slujbă în ce privește împlinirea altor responsabilități? Persoana care alege o vocație pur și simplu pentru bani, loc sau statut își garantează frustrarea de mai târziu.

Mare parte a confuziei pe care o experimentăm adesea în ce privește slujbele noastre ar putea fi evitată prin a ne pune o întrebare simplă: „Ce mi-ar plăcea cel mai mult să fac dacă n-ar trebui să fac pe plac oricărui din familia mea sau din cercul meu de prieteni?” O altă întrebare bună ar fi aceasta: „În ce circumstanță mi-ar plăcea să mă aflu în 10 ani de acum înainte?” Aceste întrebări ne-ar face bine dacă

le-am avea în minte chiar și după ce ne-am așezat la un loc nou de muncă.

Un alt lucru pe care să îl ținem minte este promisiunea Cuvântului lui Dumnezeu că Duhul Sfânt ne va călăuzi în tot adevărul. Fiind copiii Lui, aceasta include și domeniul muncii noastre.

Chiar dacă voia decretivă a lui Dumnezeu ar putea să nu fie întotdeauna clară pentru noi, chiar și în căutarea noastră privitoare la ocupație, voia Lui preceptivă este mult mai ușor de identificat. Oriunde ne-am afla, în orice muncă am fi implicați, voia Lui preceptivă trebuie împlinită.

În final, ce așteaptă Dumnezeu de la noi în ce privește munca? Creștini fiind, am fost chemați să fim sare spirituală într-o lume aflată în decădere, să fim lumină spirituală în mijlocul întunericului. Suntem chemați să fim administratori înțelepți ai darurilor și talentelor ce ni s-au dat din partea lui Dumnezeu. Asta înseamnă să ne străduim să fim cei mai onești, mai răbdători, mai sânguincioși și mai dedicați angajați putem fi. Înseamnă să ținim nimic mai puțin decât excelența. Dumnezeu să ne ajute să trăim, fiecare dintre noi, la înălțimea acestei chemări deosebite.

Capitolul 4

VOIA LUI DUMNEZEU PENTRU CĂSĂTORIE

Dincolo de munca noastră, celălalt subiect care ne preocupă constant este căsnicia. Ar trebui să ne căsătorim sau să rămânem singuri?

Este posibil ca cei ce sunt creștini să cheltuie mai multă energie cu privire la luarea de decizii pe subiectul căsătoriei decât în orice alt domeniu al existenței omenești. Acest lucru nu trebuie să ne mire, întrucât deciziile care au legătură cu relațiile de căsătorie au efecte profunde în viețile noastre. Felul în care o persoană tratează statutul său în relație cu căsătoria determină în mare măsură simțul împlinirii de sine, productivitatea și imaginea de sine. Realitatea și seriozitatea relației în căsnicie este relevantă când ne gândim că acela care ne cunoaște cel mai îndeaproape, acela în fața căruia suntem cele mai fragili și vulnerabili, acela care ne modelează și ne influențează viețile cu putere este partenerul de căsătorie. Iată de ce nimeni n-ar trebui să trateze cu superficialitate intrarea într-o relație de căsătorie.

Trebuie să luăm în considerare mai multe întrebări specifice înainte de a trata întrebarea generală, „Este voia lui Dumnezeu pentru mine să mă căsătoresc?”

AR TREBUI SĂ MĂ CĂSĂTORESC?

Răspunsul la această întrebare a existat adesea implicit în societatea noastră, cel puțin până în ultimii ani. Chiar și astăzi, majoritatea dintre noi trăiesc cu ideea căsniciei ca fiind o parte naturală și integrantă din viața normală. În multe feluri, de la personajele de poveste Albă ca Zăpada și Făt Frumos, la piesele de teatru romantice ale lui Shakespeare și până la unii dintre eroii și eroinele mass-media – noi toți primim semnale asupra faptului că societatea se așteaptă să ne aflăm printre cei care se căsătoresc. Între indivizii care ratează să împlinească această așteptare a societății, cei care au o gândire mai tradiționalistă sunt lăsați deoparte cu sentimentul deranjant că probabil ceva este greșit la ei, că ar fi anormali.

În generațiile mai vechi, dacă un tânăr ar fi ajuns la vârsta de 30 de ani fără să se căsătorească, era suspectat de înclinații homosexuale. Dacă o femeie rămânea necăsătorită până la vârsta de 30 de ani, adesea se suspecta în mod tacit că ea trebuie să fi avut vreun defect care să fi făcut-o neatractivă ca partener de căsătorie, sau eventual avea preferințe lesbiene. Astfel de prezumții nu se găsesc în niciun caz în Scriptură.

Dintr-o perspectivă biblică, asumarea vieții celibatate – așa cum Scriptura vorbește despre cei necăsătoriți – este o opțiune legitimă în anumite circumstanțe. În alte situații, ea este văzută ca o preferință. Chiar dacă avem binecuvântarea Domnului nostru privitoare la sanctitatea căsniciei, avem și exemplul personal al rămânerii celibatar, evident în supunere față de voia lui Dumnezeu. Hristos a rămas necăsătorit nu pentru că I-ar fi lipsit trăsăturile masculine necesare pentru a-L face dorit ca partener de viață. Dimpotrivă, scopul Său divin a eliminat necesitatea căsătoriei pentru Sine, întrucât era crucial să se dedice în întregime pregătirii miresei Sale, Biserica, pentru nunta viitoare.

Cea mai importantă învățătură biblică pe care o avem cu privire la celibat este oferită de apostolul Pavel într-un pasaj larg din 1 Corinteni:

„Cât despre fecioare, n-am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat de la Domnul harul să fiu vrednic de crezare. Iată dar ce cred eu că este bine, având în vedere strâmtorarea de acum: este bine pentru fiecare să rămână așa cum este. Ești legat de o nevestă? Nu căuta să fii dezlegat. Nu ești legat de o nevestă? Nu căuta nevestă. Însă, dacă te însori, nu păcătuiești. Dacă fecioara se mărită, nu păcătuiește. Dar ființele acestea vor avea necazuri pământești, și eu aș vrea să vi le cruț. Iată ce vreau să spun, fraților: de acum vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta, pentru ca cei ce au neveste, să fie ca și cum n-ar avea; cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură ca și cum nu s-ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece.

Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este însurat, se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului. Dar cine este însurat, se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă nevestei. Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ceea ce este frumos, și ca să puteți sluji Domnului fără piedici.

Dacă crede cineva că este rușinos pentru fata lui să treacă de floarea vârstei, și nevoia cere așa, să facă ce vrea: nu păcătuiește; să se mărite. Dar cine a luat o hotărâre tare, și nu este nevoit ci este slobod să lucreze cum vrea, și a hotărât în inima lui să-și păstreze pe fiică-sa fecioară, face bine. Astfel, cine își mărită fata, bine face, și cine n-o mărită, mai bine face.

O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul. Dar, după părerea mea, va fi mai fericită dacă rămâne așa cum este. Și cred că și eu am Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 7:25-40)

Învățătura lui Pavel în această chestiune a căsniciei a fost supusă unor răstălmăciri serioase de-a lungul timpului. Unii susțin că, în acest pasaj, Pavel ar prezenta o perspectivă contrastantă a căsătoriei, care ar spune că celibatul este bun și căsătoria este rea, în special pentru creștinii chemați la slujire în perioada dintre prima venire și cea de-a doua venire a lui Hristos. Totuși, chiar și o privire fugitivă asupra textului ne indică faptul că Pavel nu pune în contrast un lucru bun cu unul rău, ci două lucruri bune care sunt opozante. El arată că este bine să optezi pentru celibat în anumite circumstanțe. Mai mult, este de asemenea bine și chiar permis să optezi pentru căsnicie în alte circumstanțe. Pavel prezintă capcanele care stau înaintea unui credincios atunci când se gândește la posibilitatea căsătoriei. De o primă importanță în acest sens este presiunea Împărăției lui Dumnezeu asupra relației de căsnicie.

Chestiunea celibatului n-a fost nicăieri mai controversată decât în Biserica Romano-Catolică. Istoric vorbind, protestanții au obiectat spunând că Biserica Romano-Catolică, prin faptul că a impus asupra clerului său un mandat dincolo de cerințele Scripturii, a căzut într-o formă de legalism. Chiar dacă noi credem că Scriptura permite căsătoria clerului, ea indică în același timp că acela care este căsătorit și Îl slujește pe Dumnezeu într-o vocație specială se confruntă cu problemele deranjante create de un set de loialități concurente – pe de o parte familia sa, pe de altă parte biserica. Din nefericire, disputa dintre protestanți și catolici cu privire la celibatul obligatoriu a devenit atât de încinsă în anumite perioade, încât protestanții au reacționat adesea până la extrem, eliminând celibatul ca o opțiune viabilă. Haideți să ne întoarcem la elementul central al cuvintelor lui Pavel, care ne prezintă o deosebire între două lucruri bune aflate în competiție. Deosebirea pe care el o face, în esență, permite individului să hotărască ce i se potrivește mai bine.

Pavel nu denigrează în niciun fel starea onorabilă a căsătoriei, ci mai degrabă afirmă ceea ce a fost dat prin creație: binecuvântarea lui Dumnezeu asupra relației de căsătorie. Un om nu păcătuiește prin a se

căsători. Căsătoria este o opțiune legitimă, nobilă și onorabilă, pusă înaintea pentru creștini.

DOAR O BUCATĂ DE HÂRTIE?

Un alt aspect al întrebării, „Ar trebui să mă căsătoresc?”, trece dincolo de chestiunea celibatului și ne îndreaptă către dilema dacă un cuplu ar trebui să intre într-o formă oficială de căsătorie sau ar putea pur și simplu să ocolească această cerință prin a trăi pur și simplu împreună. În ultimele câteva zeci de ani a ajuns să se răspândească în societatea noastră practica de a trăi împreună, un soi de concubinaj, în loc ca acel cuplu să legitimeze această viațuire alături printr-un certificat de căsătorie. Creștinii trebuie să fie atenți să nu-și întemeieze regulile privitoare la căsătorie (sau orice altă dimensiune etică a vieții) pe standardele societății contemporane. Conștiința creștinului trebuie să fie guvernată nu doar de ceea ce este acceptabil din punct de vedere social sau chiar de ceea ce este legal conform normelor aprobate de stat, ci și de ceea ce spune Dumnezeu.

Din nefericire, unii creștini au respins aspectele formale și legale ale căsătoriei, susținând că aceasta este o chestiune care ține de angajamentul individual privat între doi oameni, și nu comportă nicio cerință legală sau formală. Acești oameni văd căsătoria ca pe o chestiune de decizie individuală, privată, complet separată de vreo ceremonie exterioară. Întrebarea cel mai adesea formulată către slujitori cu privire la acest aspect reflectă așa-zisa libertate în Hristos: „De ce trebuie să semnăm o bucată de hârtie pentru a face căsătoria noastră legală?”

Semnătura așezată pe o bucată de hârtie nu este o chestiune prin care cineva își scrie numele cu cerneală pe un document care nu are niciun fel de importanță. Semnarea unui certificat de căsătorie este o parte integrantă a ceea ce Biblia denumesc *legământ*. Un legământ este făcut public, înaintea martorilor, și este însoțit de un angajament legal și oficial care este luat în seriozitate de comunitate. La mijloc este

protecția ambilor parteneri, pentru că există consecințe legale dacă vreunul dintre parteneri acționează într-o modalitate distructivă față de celălalt.

Contractele sunt semnate datorită nevoii ce a izvorât din prezența păcatului în natura noastră decăzută. Întrucât noi avem o capacitate enormă de a ne răni unii pe alții, este nevoie să fie impuse sancțiuni prin intermediul unor contracte oficiale. Acestea nu doar că înfrânează păcatul, ci îl și protejează pe cel nevinovat în cazul unei probleme legale sau morale. În cazul fiecărei responsabilități pe care mi-o asum față de o altă ființă omenească, există un sens în care devin vulnerabil, expus la răspunsul din partea celeilalte persoane. Nicio activitate omenească nu face o persoană mai vulnerabilă la a fi rănită precum o face căsătoria.

Cu scopul de a-i proteja pe oameni, Dumnezeu a rânduit anumite reguli care să governeze căsătoria. Legea Lui s-a născut din dragoste, preocupare și compasiune față de creaturile Lui decăzute. Pedepsele pe care Dumnezeu le-a impus cu privire la activitatea sexuală în afara căsătoriei nu reflectă ideea că Dumnezeu ar dori să distrugă plăcerea cuiva. Relațiile intime sunt un prilej de bucurie pe care Dumnezeu însuși le-a creat și le-a dat rasei omenești. În înțelepciunea Lui infinită, Dumnezeu știe că nu există vreun moment în care ființele omenești să fie mai vulnerabile decât când sunt implicate în această activitate de o intimitate maximă.

Astfel, El ocrotește acest act special al intimității cu anumite lucruri care îl păzesc. El spune atât bărbatului cât și femeii că este ceva sigur să se dedice unul altuia doar atunci când există o cunoaștere certă cu privire la o dedicare pe viață unul față de celălalt. Există o diferență uriașă între o dedicare pecetluită printr-un document oficial și declarată în prezența martorilor, inclusiv familia, prietenii și autoritățile bisericii și ale statului și o promisiune vagă șoptită pe bancheta din spate a unei mașini.

VREAU SĂ MĂ CĂSĂTORESC?

În 1 Corinteni 7:8–9, Pavel afirmă: „Celor neînsurați și văduvelor, le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine. Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească; pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă”. Deosebirea de aici este făcută între *bine* și *mai bine*. Pavel introduce ideea de *a arde*, nu în sensul focului punitiv al Iadului, ci în sensul pasiunii de natură biologică, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Pavel vorbește foarte deschis arătând că unii oameni nu sunt făcuți pentru celibat. Căsătoria este o opțiune perfect onorabilă și legitimă – și pentru aceia care sunt cel mai puternic motivați de împlinire sexuală și dar, pentru cei mai distanți de ispitire și patimă sexuală.

Întrebarea, „Vreau să mă căsătoresc?” este una evidentă, dar foarte importantă. Biblia nu interzice căsătoria. Fără îndoială, ea o încurajează, cu excepția anumitor cazuri în care ar putea ajunge să intre în conflict cu vocația, dar chiar și în acea dimensiune există loc pentru căsătorie. Așadar, a dori căsătoria este un lucru foarte bun. Omul are nevoie să țină cont de dorințele sale și de conștiința sa.

Dacă am o dorință puternică să mă căsătoresc, atunci următoarea etapă este să fac ceva pentru împlinirea acelei dorințe. Dacă o persoană își dorește o slujbă, trebuie să caute cu seriozitate oportunitățile de angajare. Când ne hotărâm să urmăm cursurile unui colegiu sau ale unei universități, trebuie să urmăm etapele oficiale de scrie aplicația de candidatură și de a evalua diferitele opțiuni la dispoziție. Căsătoria nu este deloc diferită de acest lucru. Nu avem nicio rețetă magică ce să fi coborât din cer și care să stabilească pentru noi voia perfectă a lui Dumnezeu în ce privește partenerul de viață. Acesta este, din nefericire, un aspect în cazul căruia creștinii au sucombat în fața sindromului poveștilor de dragoste din societatea noastră. Aceasta este o problemă specifică în cazul femeilor tinere necăsătorite. Multe tinere au impresia că, dacă Dumnezeu dorește ca ele să se căsătorească, le va trimite partenerul de căsătorie de undeva din ceruri, cu o parașută, sau le va

trimite pe Făt Frumos din poveste, care va veni la ușa casei lor călare pe cal alb.

O problemă dureroasă cu care se confruntă femeile necăsătorite – mai mult din generațiile anterioare decât de astăzi – este cauzată de regula nescrisă a societății noastre care permite bărbaților să-și caute în mod liber un partener de căsătorie, în timp ce femeile sunt considerate ușuratică dacă și-ar căuta în mod activ un potențial soț. Nu există nicio regulă biblică prin care să putem spune că o femeie dornică să se căsătorească ar trebui să fie pasivă. Nu este nimic care să o interzică să-și caute în mod activ un soț potrivit.

Am avut în numeroase circumstanțe sarcina de a consilia femei necăsătorite care au insistat de la începutul discuției că n-aveau nicio dorință de a se căsători, ci pur și simplu doreau să exploreze opțiunea celibatului despre care credeau că Dumnezeu l-a poruncit pentru ele. După câteva întrebări și răspunsuri, scenariul obișnuit se repeta: tânăra începea să plângă și să izbucnească, „dar eu vreau cu adevărat să mă căsătoresc”. Când am sugerat că există etape înțelepte pe care le putea face ca să-și găsească un soț, ochii ei s-au ridicat mirați, ca și cum i s-ar fi dat permisiunea să facă un lucru interzis. În acel moment, tot ce am făcut a fost să zdrobesc un tabu.

Înțelepciunea cere ca această căutare să fie făcută cu discreție și hotărâre. Cei care își caută un partener de viață au nevoie să facă anumite lucruri evidente, cum ar fi să meargă acolo unde pot să găsească potențiali parteneri de viață necăsătoriți. Au nevoie să se implice în activități care să îi aducă în comunicare apropiată cu alți creștini necăsătoriți.

În Vechiul Testament, Iacov a făcut o călătorie costisitoare în țara sa natală pentru a găsi un partener potrivit de căsătorie. El nu a așteptat ca Dumnezeu să-i trimită un partener de viață. El s-a dus acolo unde i s-a deschis oportunitatea de a găsi un partener de căsătorie. Totuși, faptul că el era bărbat nu conduce obligatoriu la ideea că

această procedură este limitată la bărbați. Femeile din societatea noastră au exact aceeași libertate de a-și căuta un partener de viață printr-o cercetare sârguincioasă.

CE ÎMI DORESC DE LA PARTERUL DE CĂSĂTORIE?

În comunitatea creștină și-a făcut loc un mit care spune că relația de căsătorie trebuie să fie uniunea dintre doi oameni dedicați principii dragostei care se golește de sine. Dragostea de acest fel este văzută ca fiind crucială pentru succesul unei căsnicii. Acest mit este bazat pe conceptul valid care spune că egoismul este adesea la rădăcina lipsei de armonie și a dezintegrării relațiilor de căsătorie. Conceptul biblic al dragostei spune nu acțiunilor egoiste din relațiile maritale și din alte relații omenești. Totuși, remediul pentru egoism nu se găsește în golirea de sine.

Conceptul golirii de sine a pătruns din gândirea asiatică și grecească, în care obiectivul ideal al umanității ar fi pierderea identității de sine prin a deveni una cu universul. În această schemă, scopul omului este să-și piardă orice trăsătură individuală, să devină o simplă picătură într-un ocean uriaș. Un alt aspect al acestui absolut și al sinelui este noțiunea că individul se contopește cu marele absolut și devine difuz spiritual în univers. Totuși, dintr-o perspectivă biblică, obiectivul individului nu este anihilarea sau dezintegrarea lui, ci răscumpărarea lui. A căuta golirea de sine în căsătorie este un exercițiu al nebuniei. Identitatea de sine este foarte activă în construirea unei căsătorii bune, iar căsnicia implică dedicarea sinelui în beneficiul celuilalt pe baza părtașiei reciproce și a sensibilității dintre cele două persoane implicate în mod activ în căsnicie.

Dacă aș vrea să mă dedic unei căsnicii bazată pe golirea de sine, asta ar însemna că, în căutarea mea după un partener de căsătorie, ar trebui să cercetez peisajul pentru a descoperi o persoană pentru care să fiu gata să mă pierd. Dar acest lucru este opusul a ceea ce implică

să-ți cauți un partener de căsătorie. Când cineva caută un partener de viață, acel om ar trebui să caute pe cineva care să îi îmbogățească viața, care să adauge la împlinirea de sine, și care, în același timp, să fie îmbogățit prin acea relație.

Care sunt calitățile prioritare pe care să le cauți într-un partener de căsătorie? Există un mic exercițiu pe care multe cupluri l-au descoperit util, și el se bazează pe restrângerea priorităților. Chiar dacă găsirea unui partener de căsătorie nu este un lucru asemănător achiziției unui automobil, putem folosi metafora unei mașini noi. Când cineva își cumpără o mașină nouă, are de ales între mai multe modele. După aceea, pentru fiecare model, există o listă aproape inepuizabilă de echipamente opționale care pot fi adăugate modelului standard.

Prin analogie, să presupunem că cineva ar putea să caute perechea potrivită cu toate „opțiunile”. O persoană implicată într-un astfel de exercițiu ar putea să enumere sute de caracteristici sau calități pe care i-ar plăcea să le descopere în perechea potrivită. Compatibilitatea în ce privește munca, recreația, atitudinea față de ideea de a fi părinte, și anumite abilități ori trăsături fizice pot fi incluse în aceasta. După finalizarea listei, persoana respectivă trebuie să recunoască zădărnicia unui astfel de proces. Nicio ființă omenească nu se va potrivi perfect tuturor trăsăturilor posibile pe care cineva și le-ar putea dori în perechea sa.

Acest exercițiu este de un special ajutor celor care au amânat căsătoria până la finele celei de-a doua decade din viața lor, sau care se află la începutul celei de-a treia decade, ori poate chiar mai târziu. O astfel de persoană se potrivește uneori unui astfel de tip de oameni, care se concentrează pe defecte mărunte, așa încât acestea descalifică aproape orice persoană cu care se întâlnesc. După ce face acest exercițiu, persoana respectivă poate trece la următoarele etape: să reducă lista la priorități. Persoana implicată în acest exercițiu reduce numărul

trăsăturilor la 20, apoi la 10, și în final la 5. O astfel de reducere forțează acea persoană să stabilească o prioritate a lucrurilor pe care le caută cel mai urgent într-un partener de căsătorie.

Este extrem de important ca indivizii să înțeleagă clar ce își doresc de la relația lor de curtare și în final de la relația de căsătorie. De asemenea, ei ar trebui să descopere dacă dorințele lor pentru o relație de căsnicie sunt sănătoase sau nu. Acest lucru ne conduce la următoarea întrebare, cu privire la consiliere.

DE LA CINE SĂ CAUT SFATUL?

Mulți oameni resping sugestia că ar trebui să caute sfatul altora atunci când își aleg partenerul de căsătorie. La urma urmei, nu este o astfel de selecție o chestiune profund personală și privată? Oricât de personală și privată ar fi această decizie, ea este una de o importanță deosebită pentru viitorul cuplului și al potențialilor lor urmași, al familiilor și prietenilor lor. Căsătoria nu este în ultimă instanță o chestiune privată, întrucât felul cum funcționează o căsnicie afectează o mulțime de oameni. De aceea, cei implicați trebuie să caute sfatul din partea prietenilor de încredere, a păstorilor și în special a părinților.

În perioadele timpurii ale istoriei occidentale, căsătoriile erau aranjate de către familie, sau de oameni care se ocupau în special cu asta. Astăzi, ideea de căsătorii aranjate este complet străină de societatea americană. Am ajuns în acel punct al istoriei în care credem că este dreptul nostru inalienabil să ni-l alegem pe cel pe care îl iubim.

Unele lucruri trebuie spuse totuși în apărarea obiceiului vechi al căsătoriilor aranjate. Unul dintre acestea este că se poate ajunge la căsătorii fericite chiar și atunci când persoana care se căsătorește nu-și alege singură partenerul. Acest lucru poate suna revoltător, dar sunt convins că, dacă poruncile biblice sunt aplicate consecvent, aproape oricare cuplu de doi oameni din această lume pot să construiască o căsnicie fericită și să onoreze voia lui Dumnezeu în acea relație. Asta

poate să nu fie ceea ce noi preferăm, dar poate fi realizat dacă suntem dornici să ne dăm străduința în relația de căsnicie. Cel de-al doilea lucru ce necesită a fi supus în apărarea căsătoriilor aranjate este că, în anumite circumstanțe, căsătoriile au fost aranjate pe baza unei evaluări obiective a oamenilor care s-au potrivit și pe baza evitării posibilelor căsătorii distructive și parazite. De exemplu, atunci când sunt lăsați la latitudinea lor, oamenii care au slăbiciuni personale importante, cum ar fi un bărbat cu o nevoie profundă de a fi tratat ca un copil, și o femeie cu o profundă nevoie de a fi mamă, pot fi atrași unul de altul într-o modalitate care este distructivă pentru amândoi. Astfel de potriviri negative au loc zilnic în societatea noastră.

Nu este intenția mea să promovez aici căsătoriile aranjate. Eu doar susțin ideea de a folosi înțelepciunea sfatului părintesc în procesul de luare a deciziei. Părinții obiectează adesea în ce privește alegerea unui partener de căsătorie. Uneori, obiecțiile lor sunt bazate pe convingerea fermă că „nimeni nu este suficient de bun pentru fiica sau fiul meu”. Obiecțiile de acest fel sunt bazate pe așteptări nerealiste în cel mai fericit caz, sau pe simplă gelozie, în cel mai rău caz. Totuși, nu toți părinții sunt afectați de astfel de prejudecăți distructive cu privire la partenerii potențiali de căsătorie ai copiilor lor. Uneori, părinții pot să observe cu mai mare atenție personalitățile copiilor lor, văzând aspectele negative pe care copiii lor nu le pot percepe în ei înșiși. În exemplul de mai devreme al unei persoane cu o nevoie nepotrivită de a fi tratat ca un copil, care atrage pe cineva care are o nevoie exagerată de a fi mamă, un părinte cu discernământ ar putea să identifice această nepotrivire și să ofere un avertisment la timp. Dacă un părinte se opune unei relații de căsătorie, este extrem de important să știm care e motivația lui.

CÂND SUNT PREGĂTIT PENTRU CĂSĂTORIE?

După ce am căutat sfatul altora, după ce am căpătat o înțelegere clară asupra lucrurilor pe care le așteptăm de pe urma căsătoriei, după

ce ne-am cercetat așteptările în această privință, decizia finală ține de propria persoană. În acest punct, unii se confruntă cu un soi de paralizie pe măsură ce ziua deciziei se apropie. Cum ar putea ști cineva că este pregătit pentru a se căsători? Înțelepciunea ne dictează să intrăm într-un studiu serios premarital, într-o evaluare și consiliere făcută de sfătuitori competenți, așa încât să fim avertizați de eventualele capcane care vin odată cu această nouă relație umană. În fața atât de multor căsnicii distruse în societatea noastră, tot mai mulți tineri se tem să intre într-o relație de căsătorie, de frica de a nu deveni parte din aceste statistici triste. Uneori, avem nevoie de sfatul unui consilier de încredere care să ne spună când e momentul să facem acest pas.

Care sunt lucrurile cu care trebuie să ne confruntăm înainte de a face pasul real către căsătorie? Aspectele economice sunt, evident, importante. Chestiunile financiare pe care le presupune o astfel de relație, care este deja supusă presiunilor emoționale, pot reprezenta acel pai proverbial care rupe cocoașa cămillei. Iată de ce părinții îi sfătuiesc adesea pe tineri să aștepte până își termină studiile sau până când obțin prima slujbă stabilă, așa încât să-și poată asuma responsabilitatea unei familii.

Nu la întâmplare vedem că rânduiala de la creație a căsătoriei menționează că bărbatul își părăsește tatăl și mama, și se alipește de soția lui, așa încât cei doi devin „un singur trup”. Părăsirea și alipirea sunt înrădăcinate în conceptul de a fi capabil să stabilești o unitate familială nouă. Aici, realitățile economice guvernează adesea pregătirea pentru căsătorie.

Intrarea în căsătorie implică cu mult mai mult decât asumarea unor noi responsabilități financiare. Dedicarea în căsătorie este cea mai serioasă responsabilitate pe care două ființe omenești și-o pot asuma reciproc. O persoană este pregătită pentru căsătorie atunci când el sau ea este pregătit să se dedice unei anume persoane pentru tot restul vieții, indiferent de circumstanțele care pot interveni în viețile lor.

Pentru a înțelege voia lui Dumnezeu pentru căsătorie, este imperativ să acordăm atenție voii *preceptive* a lui Dumnezeu. Noul Testament ne arată clar că Dumnezeu nu doar că a rânduit căsătoria și a sfințit-o, ci El o și reglementează. Poruncile Sale acoperă o mulțime de situații care privesc aspecte variate ale căsniciei. Cel mai bun manual pe tema căsătoriei este Sfânta Scriptură, care ne revelează înțelepciunea lui Dumnezeu și stăpânirea Sa asupra relației de căsătorie. Dacă cineva își dorește cu tot dinadinsul să facă voia lui Dumnezeu în căsnicie, prima responsabilitate este să își însușească ceea ce Scriptura spune că cere Dumnezeu într-o astfel de relație.

Ce anume așteaptă Dumnezeu de la copiii Lui care se căsătoresc sau iau în calcul căsătoria? Printre alte lucruri, Dumnezeu așteaptă credincioșie față de partenerul de căsătorie, împlinirea nevoilor reciproce, și respect reciproc sub domnia lui Hristos. Cu siguranță că cei doi ar trebui să își îmbogățească reciproc eficiența în calitatea lor de creștini. Dacă acest lucru nu se întâmplă, ceva este greșit.

Chiar dacă celibatul în mod cert nu este mai puțin binecuvântat și mai puțin onorabil decât căsătoria, trebuie să recunoaștem că Adam și Eva sunt modelele noastre. Planul lui Dumnezeu a implicat unirea acestor doi indivizi care au făcut posibil apoi ca pământul să fie umplut de urmașii lor.

În esență, eu nu pot să Îi dictez lui Dumnezeu voia pentru oricine în acest domeniu mai mult decât aș putea sau mi-aș dori să o fac în domeniul ocupației mele. Eu spun că orice căsnicie bună necesită străduință și două persoane dornice să o aibă.

Ceea ce se petrece în viețile noastre este în ultimă instanță acoperit în taina voii lui Dumnezeu. Pentru noi, copiii Lui, bucuria stă în faptul că taina nu este înfricoșătoare, ci ea constă în a acționa și a aștepta în mod potrivit, pe baza principiilor și călăuzirii Lui, și în a crede în promisiunea că El va fi cu noi în veci.

Despre autor

Dr. R.C. Sproul este fondatorul și președintele Ligonier Ministries, o organizație internațională dedicată educației creștine și ucenicizării, situată în Orlando, Florida. De asemenea, el este și co-pastor al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, rector al Reformation Bible College și editor șef al revistei *Tabletalk*. Predicile sale pot fi auzite peste tot în lume prin intermediul programului de radio zilnic intitulat *Renewing Your Mind*.

În decursul carierei sale academice deosebite, Dr. Sproul a ajutat la instruirea bărbaților pentru lucrarea pastorală în calitate de profesor la diferite seminarii teologice.

El este autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, *The Invisible Hand*, *Faith Alone*, *Everyone's a Theologian*, *Truths We Confess*, *The Truth of The Cross* și *The Prayer of the Lord*. De asemenea, el slujește ca editor general al *Reformation Study Bible* și a scris numeroase cărți pentru copii, printre care *The Knight's Map*. Dr. Sproul și soția sa, Vesta, locuiesc în Sanford, Florida, SUA.